Влада - Радам!

Голос України

ГАЗЕТА ВЕРХОВНОЇ РАДИ УКРАЇНИ

№ 141 (1891) ♦ Субота, 25 липня 1998 року ♦ Ціна договірна

Рубікон перейти

Розглядаючи питання порядку денного засідання ВР 24 липня, учасники організаційної наради голів комітетів та керівників депутатських фракцій у главі парламенту Олександра Ткаченка вирішували по-справжньому цезарівське питання: переходити Рубікон чи ні, завершити сесію 24 липня чи продовжити її доти (на пропозицію депутата Олександра Турчинова, фракція «Громада»), доки не буде розглянуто всі питання, що потребують оперативного прийняття рішень. А питань таких аж 19, у тому числі не проголосовано бюджетну резолюцію, кільканадцять проектів законів на основі президентських указів, традиційний проект закону про амністію до Дня незалежності, інші не менш важливі законодавчі акти.

Якщо врахувати, що, за словами Олександра Ткаченка, 272 народні депутати вже одержали путівки для відпочинку, то думки над тим, переходити Рубікон чи ні, у керівників комітетів і фракцій, мабуть, були не легші, ніж у Юлія Цезаря перед історичною рікою.

Після годинної дискусії було вирішено: завершити першу сесію 14-го скликання 27 липня.

(Закінчення на 2-й стор.).

Почувайтеся у Європі, як удома

Голова Верховної Ради України Олександр Ткаченко зустрівся з міністром закордонних справ Франції Юбером Ведріном.

Глава парламенту поінформував гостя про поточну роботу Верховної Ради та внутрішню ситуацію в Україні. «Мене надзвичайно вразила атмосфера роботи парламенту. Я можу лише уявити собі, які політичні дебати тут точаться», — сказав Ю. Ведрін.

Він наголосив, що Франція прагне допомогти Україні адаптуватися у Європі. Він також висловився за розширення співпраці в галузі технічних наук, юриспруденції, торгівлі, дипломатії.

Французький міністр відзначив важливість геополітичного положення нашої держави. «Коли ми замислюємося над питанням європейської безпеки, думається, мусимо обговорювати його і з Україною», —заявив Ведрін.

Учора міністр закордонних справ Франції також мав зустрічі з Президентом України Леонідом Кучмою та представниками уряду.

Микола КАЦАЛАП — перший лауреат огляду-конкурсу «Голосу України»

2

Жорстокі принади чужої відпустки

Літо подолало свій екватор. А хтось із вас і досі не відірвався від буденності клопотів — на роботі, базарі, на дачній ділянці. І тільки тут зрозумів, яка це садистська пора року. Кому пальми і пісок, а кому — підгорілий пиріг асфальту, засмагання поміж прилавками і нескінченні думи про хліб насущний. Допікають нав'язливі слухові галюцинації: море шумить. Після трудового спекотного дня — сон. Знову — про море і незнайомі екзотичні порти.

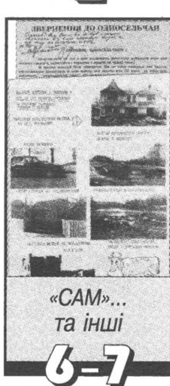
Улітку особливо «тяжко нести — важко кинути». А що, як? Спершу дозволити собі ні про що не думати. Потім заплющити очі та скинути вантаж проблем з високої гори — якщо така є у вашій місцевості. Неможливо... Тоді варто зробити це хоча б подумки. Наступний етап: повірити, що настане такий час, коли кожен отримає можливість ставитися до відпочинку з усією серйозністю. І матиме право на свято.

(Про дитячу працю у «вільний час» читайте на 12-й стор.).

Зустрічі в ім'я єднання націй

У штаб-квартирі ООН під керівництвом голови Генеральної Асамблеї ООН, народного депутата України Геннадія Удовенка відбулося чергове засідання робочої групи з питань реформування Ради Безпеки ООН. Точилися дискусії з проблеми збільшення членського складу Ради Безпеки.

Геннадій Удовенко також провів зустріч з відомим політичним діячем, речником соціал-демократичної партії парламентської групи бундестагу Карстеном Войттом. Обговорювалися як проблеми, що розглядає нині ООН, так і стан україно-німецького співробітництва, зокрема, на парламентському рівні.

«САМ»... та інші

6–7

Зв'язок із сучасних казок

Розпочато роботу з прокладання кабелю для цифрової волоконно-оптичної лінії зв'язку «Таврія» завдовжки більш як 1200 км за маршрутом Миколаїв—Херсон—Севастополь—Ялта—Львів, повідомляє «Інтерфакс-Україна». Згідно з контрактом, цього року передбачено прокласти 473 км магістрального кабелю.

За словами генерального директора «Укртелекому» Леоніда Нетудихати, реалізація проекту «Таврія» дасть змогу забезпечити сучасним цифровим зв'язком південні райони України і поєднати їх з міжнародними мережами зв'язку.

Бий свого, щоб чужі боялися

13

Жнивний «екватор» позаду

Врожай-98

Спека під 35 градусів, що стоїть над луганськими степами, — оптимальна погода для жниварів. А вони у свою чергу намагаються максимально використати суху погоду. Ранні зернові в області обмолочено вже на 200 тисячах гектарів — половині всіх площ. На полях задіяно більше 2 тисяч комбайнів господарств області і 153 «іноземці» з МТС. Урожайність поки що невисока — 16,5 центнера з гектара.

У карпатській глибинці

День відкритого листа газети «Голос України» за листами жителів гірських районів Чернівецької області — Путильського й Вижницького — відбувся на Буковині.

Було порушено найболючіші проблеми карпатської глибинки — економічні й соціальні негаразди, розтринькування природних багатств, занепад культури й духовності, помилки в діяльності виконавчої влади, бюрократичне ставлення до запитів трудівників.

Виїзна бригада журналістів «Голосу України» побувала в найвіддаленіших куточках карпатської глибинки. За адресами, підказаними читацькою поштою, розмовляли з людьми, які в нелегких умовах проводять літування худоби на високогірних полонинах, ознайомилися зі станом шляхів та на недобудованих переробних підприємствах.

Були журналісти й на дільниці державного кордону, що межує з Румунією, зокрема на пункті спрощеного переходу «Селятин-Руська», де теж «визрів» цілий букет проблем.

Супроводжував журналістів новопризначений голова Чернівецької облдержадміністрації Теофіл Бауер із групою керівників управлінь та відомств і депутатами обласної ради.

Матеріали про акцію «Голосу України» буде вміщено в наступних номерах часопису.

P.S.

- **Ранні зернові й зернобобові скошено на площі 4,6 млн. га (з 10,5 млн. га, що треба зібрати). Урожайність 23,9 ц/га (1997 року — 20,7 ц/га).**
- **На кожному третьому підприємстві Криму виявлено порушення фінансової дисципліни на загальну суму понад 51 млн. грн.**
- **5 % державних капіталовкладень на потреби АПК спрямовуватимуться на розвиток і покращення стану сільських електромереж.**

Рубікон перейти

(Початок на 1-й стор.).

Після годинної дискусії було вирішено: завершити першу сесію 14-го скликання 27 липня.

Останнього дня пленарного засідання запропоновано працювати без перерви і таким чином закінчити повністю розгляд порядку денного.

Отже, можна говорити, що перша сесія ВР 14-го скликання іде в історію. Її літопис, часом бурхливий, драматичний, ляже на стіл аналітиків для вивчення та прогнозів.

Зберуться народні депутати 22 серпня на урочисте засідання до Дня незалежності та 24 серпня — на військовий парад.

Комітети ВР на канікули у повному складі не підуть, окремі депутати та секретаріат розроблятимуть необхідні документи для другої сесії. Дзвінок для неї прозвучить одночасно з початком нового навчального року — 1 вересня. Так було вирішено на організаційній нараді, але останнє слово — за сесійним залом.

Анатолій КАРАСЕНКО.

У комітетах Верховної Ради України

На засіданні Комітету з питань прав людини, національних меншин і міжнаціональних відносин утворено п'ять підкомітетів: з питань прав людини; з питань міжнаціональних відносин; з питань корінних народів, національних меншин та етнічних груп; з питань депортованих народів, національних меншин та жертв політичних репресій; з питань біженців, міграції та у зв'язках з українцями, які проживають за кордоном.

Обговорено основні напрями бюджетної політики в Україні на 1999 рік. Члени комітету внесли до цього документа пропозиції, зокрема, щодо фінансування потреб розвитку національно-культурних, освітніх і мовних потреб національних меншин в Україні та українців, що проживають за межами держави, облаштування кримськотатарського народу, інших депортованих народів, які повертаються в Україну, соціального захисту реабілітованих жертв політичних репресій. Наголошувалось, що фінансування на зазначені потреби слід передбачити як у державному, так і в місцевому бюджетах.

Розпочато роботу над проектами законів «Про зняття застережень України до Конвенції проти катувань та інших жорстоких, нелюдських або таких, що принижують гідність, видів поводження і покарання», «Про внесення доповнення до Закону України «Про звернення громадян», «Про Концепцію державної правової політики захисту прав людини».

Прес-служба Верховної Ради України.

УКАЗ ПРЕЗИДЕНТА УКРАЇНИ

Про нагородження відзнакою Президента України — орденом «За заслуги»

За журналістську самовідданість, принципову громадянську позицію **постановляю:**

Нагородити відзнакою Президента України — орденом «За заслуги» III ступеня редактора газети "Вечерняя Одесса" ДЕРЕВ'ЯНКА Бориса Федоровича (посмертно).

Президент України Л. КУЧМА.

м. Київ, 23 липня 1998 року.
№ 813/98.

Парламентська хроніка

Дефіцит: від 2% до 8%. Хто більше?

Вечірнє засідання 23 липня

Як поінформувала колег голова парламентського Комітету з питань бюджету Юлія Тимошенко, до проекту постанови про основні напрями бюджетної політики на 1999 рік (бюджетної резолюції) надійшло від фракцій і комітетів більш як 200 зауважень і поправок. Але доповідачка попередила, що й подальша робота над цим документом тривала «із зав'язаними очима», оскільки парламентарії не мають відповідних урядових економічних, фінансових прогнозів і загалом належної для такої роботи цифрової бази.

Під час обговорення третього десятка поправок до проекту резолюції нездоланним каменем спотикання виявилося питання про величину дефіциту бюджету. Профільний парламентський комітет продовжував наполягати на доцільності не визначатися з конкретною цифрою. Наталія Вітренко від імені фракції ПСПУ наполягала на восьми відсотках. Петро Симоненко заявив, що його фракція голосуватиме за резолюцію в цілому лише за умови, коли буде обумовлено, що дефіцит бюджету становитиме не менше 6%, а міністр фінансів Ігор Мітюков від імені уряду просив лише 2% і не поступався й часткою відсотка. Голосували за кожну з пропозицій, але жодна не набрала необхідної кількості голосів (найбільше голосів «за»—134 набрала пропозиція комітету). Юлія Тимошенко неодноразово зауважувала, що навіть найбільший запропонований відсоток може виявитися замалим, коли з'ясується справжня цифра ВВП, і для порівняння нагадала, що в роки другої світової війни дефіцит бюджету США становив більш як 20 відсотків. На неодноразові наполягання депутатів Ігор Мітюков «зізнався», що ВВП може становити від 112 до 114 млрд. гривень. А загалом, як хтось із депутатів зауважив, певне, вперше в світовій історії дефіцит бюджету визначається таким чином. Розгляд питання довелося відкласти.

У першому читанні парламент прийняв закон про спеціальну економічну зону «Славутич». Ідеться про одноіменне специфічне місто працівників ЧАЕС. Подвійною зоною (слідом за чорнобильською — ще й економічною) місто має бути до 2010 року.

А ось голосування з приводу законопроекту про економічні зони й спеціальний режим інвестиційної діяльності в Донецькій області довелося перенести.

Анатолій БЕНЬ.

Фото Олександра КЛИМЕНКА.

Прелюдію до бюджету вперше виконано вчасно, *або Юлине бюджетне соло*

Ранкове і денне засідання 24 липня

Гостра дискусія виникла довкола остаточного варіанту постанови про основні напрями бюджетної політики на 1999 рік (бюджетної резолюції). Списи ламалися з приводу суперечливого пункту — називати якусь цифру дефіциту бюджету чи ні. Зовні — чисто технічна деталь. Але фактично за цим стояло справді доленосне: за рахунок чого, зрештою, буде наповнюватися доходна частина бюджету? Завдяки оздоровленню економіки чи, як і досі, за рахунок зовнішніх та внутрішніх позик, котрі до краю виснажили економіку держави? Консенсусу не досягли.

«Депутати, схоже, не чують одне одного», — зауважив Голова Верховної Ради Олександр Ткаченко після того, як і з другого питання порядку денного — голосування проекту закону «Про спеціальні економічні зони та спеціальний режим інвестиційної діяльності у Донецькій області» — депутатський загал не дійшов згоди.

Для пошуку компромісного рішення щодо проекту бюджетної резолюції головуючий оголосив перерву, щоб голови фракцій та комітетів змогли, зрештою, остаточно визначитися. Бо цілком ясно, що без прийняття цього визначального документа Верховна Рада просто не має права йти на парламентські канікули.

Після проведених під час перерви консультацій на розгляд сесії було винесено узгоджений варіант постанови. У ньому, зокрема, зазначено: доручити Кабінету міністрів до 10 вересня подати у Верховну Раду розрахунки з державного бюджету на 1999 рік з таким показником дефіциту державного бюджету, який гарантував би покриття у повному обсязі видатків на соціальні програми, встановлені згідно з чинним законодавством України. За цей варіант проголосувало 255 народних депутатів. Отже, бюджетну резолюцію прийнято.

Голова профільного комітету Юлія Тимошенко зазначила, що вперше за роки незалежності такий доленосний документ прийнято вчасно. І в цьому, треба сказати, чимала заслуга всього Комітету з питань бюджету і, зокрема, його голови, які змогли за лічені дні з купи розрізнених документів (лише депутатських пропозицій було понад 200) створити цілком достойну бюджетну резолюцію, що відкриває можливість Кабінетові міністрів до вересня цього року подати у Верховну Раду розгорнутий проект основного фінансового закону країни. Тому не випадково Голова Верховної Ради Олександр Ткаченко у заключному слові при закритті пленарних засідань першої сесії відзначив роботу

голови Комітету з питань бюджету Юлії Тимошенко.

По тому сесія оперативно прийняла закон про обрання суддів. А от до проблеми, порушеної у проекті постанови ВР про усунення порушень законодавства України при створенні національної акціонерної компанії «Нафтогаз України», депутати виявили чималий інтерес. Бо йшлося про питання дійсно стратегічного значення. Зрештою, після енергійного обговорення сесія прийняла закон у першому читанні.

Іван ДМИТРЕНКО.

«Навіть якщо нас не буде...»

ЯК УЖЕ ПОВІДОМЛЯЛОСЯ, газета «Голос України» спільно з УДАІ МВС заснували щоквартальний огляд-конкурс, лауреатами якого будуть працівники державтоінспекції, котрі виявили на службі особисту мужність і самовідданість. Конкурс названо іменем Людмили Чередник (ця дівчина, інспектор ДАІ, загинула нинішньої весни при виконанні службових обов'язків). Днями в редакції «Голосу України» нагородили першого лауреата — інспектора Криворізького міського управління внутрішніх справ Миколу Кацалапа. Посмертно...

...Микола був непоступливим. У службових характеристиках таких називають принциповими, але, якщо точніше, у нього це була добросовісна непоступливість сільського хлопця, котрий дуже не любить, коли його намагаються купити, у прямому чи переносному розумінні.

Ті двоє, що сиділи в зупиненим ним «Жигулях», про це не знали й запропонували сержантові гроші. Він відмовився.

У цілому ситуація була буденна. Ти на посту, повз тебе мчать сотні машин, а рація монотонно нагадує: номер такий-то в розшуку, номер такий-то — щойно викрадено, крадії озброєні. Якщо при кожному такому випадку хапатися за пістолет — і собі нерви зіпсуєш, і людей переляканеш. І він, почувши повідомлення, спокійно відступив назад, щоб роздивитися номер машини. Але ті двоє теж почули. І взялися за зброю першими.

...По Миколині нагороди приїхала до Києва його молода вдова Світлана. Від природи привітна, вона була дуже мовчазною. Що тут скажеш: або все, або — нічого, адже вони з чоловіком знали одне одного змалку, виросли в одному селі. Потім переїхали до міста, він — шофер, вона — перукар, синок зовсім малий, власної квартири нема. Що тут, справді, скажеш? У міліції Микола прослужив лише два роки, але, схоже, знайшов себе на цій роботі. Втім, непоступливі скрізь потрібні. Його не раз відзначали — зокрема, за участь у затриманні банди.

За останню в його житті непоступливість 28-річного сержанта Кацалапа теж відзначено. Посмертно присвоєно звання молодшого лейтенанта, представлено до ордена «За мужність». Буде меморіальна дошка у Вільнянській школі, буде вулиця його імені в Кривому Розі, а Світлана з сином оселяться у новій квартирі, чесно заробленій їхнім чоловіком і батьком. (Варто додати: вони оселяться в тій квартирі, якщо вдасться зробити ремонт, а тим часом Світлана — без роботи...)

...Зустріч у редакції не була надто багатослівною. «Ви можете вважатися щасливою жінкою, бо таких, як ваш чоловік, небагато серед мужчин», — сказав Світлані Миколаївні головний редактор «ГУ» Сергій Правденко. А заступник міністра внутрішніх справ Олександр Терещук повідомив: є рішення про те, що син Миколи Кацалапа вчитиметься в ліцеї, підшефному міністерству, а вищу освіту здобуватиме, за бажанням, у будь-якому вузі МВС.

Ніби згадавши щось важливе, генерал Терещук додав: «Якщо навіть нікого з нас на той час не буде, це рішення обов'язкове до виконання...»

Віталій ЖЕЖЕРА,
Михайло ЛІВАНДОВСЬКИЙ.

На фото (зправа наліво): Світлана Кацалап, начальник відділу УДАІ МВС Віктор Корнійок, заступник міністра внутрішніх справ Олександр Терещук, начальник УДАІ МВС Юрій Дагаєв.

Фото Олександра КЛИМЕНКА.

Регіон: дивіться, хто прийшов!

Замало хотіти — треба могти

Як спіймати золоту рибку надії

На запитання оглядача «ГУ» відповідає голова Борщівської районної державної адміністрації Володимир Іванишин.

Із досьє «ГУ»

Володимир Іванишин народився 1961 року в Юр'ямполі Тернопільської області. Трудову діяльність розпочав із тракторної бригади в рідному селі. Працював механізатором, інженером з експлуатації машинно-тракторного парку, головним інженером колгоспу.

Протягом чотирьох років очолював колгосп ім. Шевченка (тепер — КСП «Колос»). З 1992 року — директор Борщівського радгоспу-технікуму, який 1994 року стає аграрним коледжем.

На початку нинішнього року призначений головою Борщівської райдержадміністрації.

За спеціальністю — інженер-механік. Закінчив загальнотехнічний факультет Чернівецького держуніверситету й Одеський політехнічний інститут.

Одружений. Виховує двоє дітей — доньку й сина.

Ніхто за нас нічого не зробить

— Володимире Васильовичу, ви прийшли в державну адміністрацію з аграрного коледжу, де протягом кількох років працювали директором. І, як свідчать факти, працювали доволі успішно. У коледжі почали готувати спеціалістів за новими спеціальностями, зокрема, пов'язаних із фермерством і комерційною діяльністю. Ще чотири роки тому коледж отримав другий ступінь акредитації. Сьогодні це досить престижний навчальний заклад у подільському регіоні. Досить сказати, що конкурс у ньому сягає шести—восьми чоловік на одне місце.

І ось на початку нинішнього року стаєте головою районної держадміністрації, де стільки нерозв'язаних проблем, що голова обертом іде. Досить лише побачити кілька сотень відвідувачів у коридорах і вестибюлях поруч із вашим кабінетом у приймальні дні, щоб пересвідчитися, як то сьогодні нелегко працювати. Чи не шкодуєте, що зважилися на такий крок?

— Справді нелегко розмовляти з людьми, які місяцями не отримують належної їм зарплати, грошової допомоги на дітей чи пенсії. А тим паче в ситуації, коли багато чого від тебе самого і не залежить.

Але я ніколи не шкодую за тим, що було вчора. Адже вибір зроблено, і тепер треба доводити конкретними справами, що ти не помилився в своєму виборі. І в тобі не помилилися.

Нам, українцям, на жаль, властива якась байдужість, відстороненість від того, що відбувається навкруги. Мовляв, якось воно владнається. Мовляв, не ми це придумали, не ми це й скасуємо. То йде від нашої довголітньої бездержавності, від того, що ми не були господарями на рідній землі.

Тепер — інші часи. І ніхто за нас нічого не зробить. І ніщо на ліпше не зміниться, якщо ми самі того не захочемо і не візьмемося за роботу. А роботи наш народ ніколи не цурався.

Що й казати, нині неймовірно важко. Але завше так не буде. Я вірю в працелюбність, мудрість і силу волі наших людей. Тому і прийшов сюди.

— Основна проблема — надходження до місцевого бюджету?

— Так. Отож прагнемо поліпшити справи в промисловій галузі. Маємо в районі, по суті, замкнутий цикл переробки сільгосппродукції: кілька консервних заводів, маслосирзавод, цукровий, спиртовий, тютюново-ферментаційний заводи... Подекуди намітився ріст виробництв — і це відрадно. Зокрема, йде переробка овочів і фруктів на консервних заводах, почали розливати мінеральну воду і декілька видів безалкогольних напоїв у Скалі-Подільській.

Непогані види на врожай, і насамперед — на хліб, що засвідчили вже перші намолоти. Аби лиш погода дала змогу вчасно зібрати його. Зупинили нарешті і спад виробництва тваринницької продукції.

Одне слово, не чекаємо манни небесної, чи, точніше, —дотацій з Києва. Але і без них обійтися не можемо. Бо майже всі податкові відрахування забирає центр. Нам залишаються надходження лише з податку на землю, на транспортні засоби і на прибуток. А який, скажіть, прибуток у нинішніх умовах, коли нерідко людям зарплату нічим видати?

До того ж, 17 тисяч гектарів землі віддано в районі під присадибні ділянки, які оформлені в основному на пенсіонерів, котрі мають пільги в оподаткуванні, та фермерські господарства.

Кадри можуть вирішити майже все...

— В якій фінансовій ситуації перебувають колективні селянські спілки?

— Борги мають усі. Є такі, де ситуація просто критична, на межі банкрутства. А ось інші тримаються на плаву, з людьми розраховуються як належить. Скажімо, «Дністер», «Дзвиначка», «Колос»...

— Від чого це залежить? Там землі кращі, техніка новіша?

— В основному, на 90 відсотків, якщо не більше, все залежить від керівництва господарства, від його вміння працювати в нинішніх нелегких умовах.

Взяти хоча б КСП «Перемога». Там протягом останніх років усе падало-нищилося. Дійшло до того, що величезні площі заросли бур'янами, бо вчасно зорати не спромоглися. Переговорив я тоді з людьми з Більче-Золотого, з головою господарства в Касперівцях, що в сусідньому Заліщицькому районі, якого знаю вже не перший рік. Володимир Васильович Ковальський погодився взятися за відстаючу селянську спілку. Переїхав у Більче-Золоте наприкінці зими нинішнього року. І організував роботу таким чином, що сьогодні жоден гектар ріллі не гуляє, крива надоїв пішла вгору, нарощує господарство і поголів'я худоби...

Те саме можу сказати і про Павла Землянського, який зовсім недавно очолив КСП «Мрія». Там тепер і техніка нормально працює, і врожай дозрів добрий, і клуб відремонтований, і місцевому пенсіонерові чим лише можуть — неодмінно допоможуть...

— Одне слово, кадри вирішують усе...

— Очевидно, не все, але що дуже багато — то поза всіма сумнівами.

— Є з кадрами проблеми?

— І доволі відчутні.

— Але в Борщеві — аграрний коледж, неподалік, у Кам'янці-Подільському, аграрно-технічна академія. Невже там бракує молодих талановитих людей?

— Бачте, отримати диплом про закінчення коледжу чи інституту, навіть з відзнакою, — це ще зовсім не означає, що молода людина стала класним спеціалістом, що може успішно керувати виробничим підрозділом. Бо те, що вона ще вчора чула на лекціях і практичних заняттях, нерідко досить істотно відрізняється від щоденної житейської прози. І лише виробництво, конкретна справа формує сильні кадри, які готові до роботи в складних умовах.

Прикро про це казати, але протягом останніх років у нашому районі (та хіба лише в нашому!) кадровою проблемою ніхто всерйоз не займався. Отож тепер, щоб замінити бригадира чи головного спеціаліста в тій же селянській спілці, треба добряче поламати голову. Щоб не взяти кота у мішку, щоб не помилитися у виборі.

... Але без інвесторів не обійтися

— Мабуть, не будете заперечувати й інше: щоб добре запрацювало виробництво чи навіть окремий цех —потрібно вкласти кошти.

— На пустому місці нічого не зробиш. І ми це добре розуміємо. Тому й шукаємо повсюдно ділових партнерів, які мають гроші і бажання працювати в нашому районі.

Практика роботи спільних підприємств з іноземними інвесторами підтвердила правильність і перспективність такого кроку. Так, уже протягом кількох років у районі працюють спільні україно-німецькі підприємства «Вікторія-Янкі», яке виробляє концентровані яблучні соки, і «Стандарт Карпатен Табако», що спеціалізується на вирощенні тютюну. То і нові робочі місця, і надходження в бюджет.

У принципі ми домовилися з німецькими партнерами про початок будівництва в наступному році великого заводу з переробки садовини і ягід. Окрім того, фірма «Янкі» хоче взяти в оренду до десяти тисяч гектарів землі, на яких вирощуватиме за найновішими технологіями полуниці й чорну смородину. А соки і джеми, вироблені з них, експортуватимуть в європейські країни.

Знайшли ми інвесторів, правда, вже в Україні, які готові вкладати гроші у виробництво цукросировини. А будуть гербіциди, першокласне насіння, сучасна техніка, найновіші технології — можна сподіватися і на високі врожаї, і на добрі прибутки.

— Давайте трохи пофантазуємо, Володимире Васильовичу. Уявіть собі, що вам удалося на Дністрі спіймати золоту рибку. І вона готова виконати три ваших бажання. Якими б вони були?

— Покажіть мені, де плаває та золота рибка, —Володимир Васильович сміється. — Насамперед я попросив би грошей для бюджетної сфери, щоб віддати нашим учителям, лікарям, клубним і бібліотечним працівникам те, що вони очікують від держави місяцями і ніяк не можуть дочекатися. Бо це найболючіша проблема.

Далі — добре продуманого оподаткування. Такого, як, скажімо, єдиний податок на землю, який поставив усіх в однакові умови. Хоча треба було його запровадити вже давно. Щоб той, хто не вміє чи не хоче продуктивно працювати на землі, розставався з нею.

І третє — звісно, доброго здоров'я для нас усіх. А будемо здорові — гори перевернемо, усе намічене зробимо.

— Дякую вам за розмову і бажаю, щоб успіх і удача постійно супроводжували вас! Навіть без допомоги золотої рибки.

Розмовляв **Володимир КРАСНОДЕМСЬКИЙ.**

Фото автора.

Тернопільська область.

Думки з приводу

Плюси та мінуси бюджетної резолюції

Сергій КУРИКІН, фракція ПЗУ:

— Основна дискусія розгорілася довкола граничного розміру дефіциту бюджету. Наша фракція виступала за двовідсоткову величину дефіциту, але тому, що це вимушений крок. Це вимога Міжнародного валютного фонду, а нинішній стан економіки потребує кредитування. Можливо, в наступному році можна буде знайти якісь інші чинники.

Сергій ТЕРЬОХІН, «Незалежні»:

— Вирішувати проблему дефіциту бюджету можна під час затвердження державного бюджету. Один із недоліків бюджетної резолюції — обмеження вартості зовнішніх запозичень. Попит на державні позики формується із суто ринкових показників: індекс видів кредиту, вартість ресурсу та сукупність економічних і політичних ризиків. З цього й складається вартість запозичень. Такий крок можна розцінити як заборону зовнішніх позик. Ще одне зауваження: органи центральної влади мають перевести свої рахунки на обслуговування державним казначейством.

Плюси: консолідація всіх фондів, крім пенсійного, у складі державного бюджету.

Борис АНДРЕСЮК, СДПУ(о):

— Саме прийняття бюджетної резолюції — плюс, бо ми даємо можливість попрацювати уряду над планом соціально-економічного розвитку, бюджетом. Парламент як представницький орган закладає в резолюції позитивні параметри розвитку на 1999 рік. До бюджетної резолюції закладаються дуже грунтовні напрями —підтримка вітчизняного товаровиробника, правильне використання кредитів. Негатив — намагаємося виправити цим документом попередні помилки, поєднати непоєднуване. Записуємо, що уряд повинен вирішити питання виплати боргів із зарплати, розуміючи, що це майже неможливо 1999 року.

Наталія ВІТРЕНКО, ПСПУ:

— Мінуси ті самі, що були і в першому варіанті, коли бюджетну резолюцію приймали за основу. Що прийняття бюджету пов'язане з кредитами МВФ, без цього бюджет не існуватиме. Знову: дайте нам кредити, на них розкрутимо піраміду ОВДП, тобто принципово нічого не зміниться.

Анатолій СТАНКОВ, «Лівий центр»:

— Треба встановити граничний розмір дефіциту бюджету на рівні 6—8%. Адже потрібно погасити заборгованість із зарплати. А Кабінет міністрів має подати реальні програми підтримки вітчизняного товаровиробника.

Роман БЕЗСМЕРТНИЙ, постійний представник Президента України у Верховній Раді, НДП:

— Ця бюджетна резолюція краща, ніж попередня. Однак як можна її приймати, коли не подано необхідного фінансово-економічного балансу? Не прийнято основу грошово-кредитної політики НБУ? У документі немає конкретики. Величезний текст можна записати трьома пунктами: 1) все, що записано у законах, має бути виконано; 2) всі кошти, передбачені податковими законами, повинні бути зібрані; 3) пропозиції, що можна додатково зібрати. Однак резолюцію треба приймати, бо це хоч якісь параметри, у межах яких працюватиме Кабмін.

Моя точка зору: реальний дефіцит бюджету близько 25%. Але якщо вказати цю цифру, всі видатки понад 1% треба ліквідувати. Інші джерела покриття дефіциту — грошовий верстат чи кредити. А за них треба платити. Чим вищий дефіцит бюджету, тим дорожче обійдуться запозичення. Отож треба або друкувати папірці, або прискорити курс реформ.

Записала Юліана ШЕВЧУК.

У номер

● *Житомир*

Постанову якщо не обійдуть, то об'їдуть

Після набрання чинності постановою Кабміну, яка мала на меті поставити шлагбаум на шляху ввезення на територію України старих автомобілів закордонного виробництва, на Житомирській митниці різко скоротилася кількість митних оформлень транспортних засобів, ввезених до України на постійно. А от тих, які потрапили до нас нібито тимчасово, строком до одного року, стало втричі більше. Переважно це авто, що пережили п'ятирічний вік. Ситуація підтвердила відому істину: немає такого нормативного акта, що його не намагалися б обійти ті, чиї інтереси він зачіпає. А ще доводить інше: фахівці в Кабміні поки що не навчилися моделювати ситуації, які можуть виникнути після прийняття постанов, і своєчасно ставити «запобіжники». Житомирська митниця звернулася до Державної митної служби з пропозицією збільшити розміри платежів за тимчасове ввезення автомобілів, аби протидіяти спробам «об'їхати» урядовий документ.

● *Дніпропетровськ*

Молодий вагон біжить-хитається

Технологію капітально-відновлювального ремонту пасажирських вагонів світового класу, що дає змогу подовжити термін експлуатації на 15 років, розроблено і впроваджено на Дніпропетровському вагоноремонтному заводі імені Кірова за сприяння провідних фірм Франції та Іспанії. За рішенням генерального директора «Укрзалізниці» Анатолія Слободяна, фірмові потяги, які складено із вагонів, що їх «омолоджено» по-дніпропетровському, курсуватимуть між Києвом і обласними центрами, повідомляє «Інтерфакс-Україна».

● *Сімферополь*

Підлітки зі школи виживання загинули

Знайдено тіла трьох учнів школи-інтернату екологічного виживання із Єкатеринбурга (Росія), які здійснювали похід вздовж узбережжя Азовського моря на катамарані. Пошуки четвертого підлітка тривають, повідомляє «Інтерфакс-Україна».

Уточнення

У матеріалі «У комітетах Верховної Ради України» («ГУ» від 21.07.98 р.) допущено помилку. В абзаці, де йдеться про роботу Комітету з питань соціальної політики та праці, треба читати: «...чотири підкомітети: з питань праці та зайнятості...» І далі за текстом.

Надія БЕДРИЧУК, «Голос України»

Дядечко Сем — не Дід Мороз із мішком подарунків

Візит тижня

На офіційних зустрічах у нас люблять повторювати, що між Україною та США відбувається інтенсивний діалог. І це чистісінька правда.

Ця двостороння «розмова» виглядає приблизно так. Вашингтон побоюється ядерної зброї, яку успадкувала Україна від СРСР. Перетерпівши неабиякий тиск, Київ нарешті підписує документи про нерозповсюдження ядерної зброї та технологій. Через деякий час у Сполучених Штатах починають подейкувати про небезпеку Чорнобильської АЕС. Україна зобов'язується вивести атомну станцію з експлуатації до 2000 року. Потім американська преса почала писати про корупцію в нашій державі. Офіційний Київ розгорнув галасливу і малоефективну боротьбу з організованою злочинністю. Незабаром Вашингтон пред'являє претензії Україні за ображені американські компанії.

Останнім часом Сполучені Штати знову суплять брови: мовляв, тупцюєте на місці, реформи не просуваються. І наш Президент стосами видає економічні укази.

Жодною мірою не хочу ставити під сумнів самостійність курсу українського керівництва. Але чомусь дивним чином збігаються активні дії офіційного Києва з візитами американських політиків, розглядом у конгресі питання про фінансову допомогу Україні чи черговою місією МВФ. Наші відповідальні особи діють по-студентськи: се-

местр нічого не робити, а за три дні вивчити весь курс.

Нинішнього «екзаменатора» — віце-президента Альберта Гора — Київ очікував із нетерпінням і побоюванням. Занадто багато залежало від переговорів з ним та результатів засідання міждержавної україно-американської комісії «Кучма—Гор». Цими ж днями у столиці почала працювати місія МВФ. Наша держава сподівається отримати програму розширеного фінансування, яка оцінюється у два мільярди доларів. Позитивні переговори з МВФ також можуть розблокувати для України кредити Світового банку.

Сполучені Штати, як відомо, мають найбільший вплив на міжнародні фінансові структури. Тож Київ намагався сподобатися і повернути довіру Вашингтона.

Правда, той, хто очікував, що Альберт Гор прибуде до України з чеком у кишені, були розчаровані. Віце-президент лише закликав Президента, парламент та громадян зробити все можливе для реформування економіки. І висловив сподівання, що переговори з МВФ будуть успішними. Але конкретних обіцянок не давав і нічим не обнадіював.

Не особливо порадували і переговори про виведення з експлуатації ЧАЕС. Україні ще раз нагадали, що вона має закрити станцію до 2000 року, а не до 2002, як поривалася нещодавно. Разом з тим, Альберт Гор дав зрозуміти, що США та інші члени «великої сімки» не відмовляться від своїх зобов'язань щодо ЧАЕС. Проте більше грошей, ніж уже дала «сімка», нам від неї навряд чи варто чекати. Гор заявив, що фінансування проекту будівництва нового саркофага йтиме так, як ішло досі. Тобто, із 750 необхідних мільйонів доларів 300 виділила «сімка», 50 дасть Київ, 37 зібрали на міжнародній конференції донорів. Такі міжнародні конференції проводитимуться регулярно, і таким чином Україні «накапає» на проект, вважають в Вашингтоні.

І в такому дусі Сполучені Штати розв'язували всі питання, фактично нічого кардинально не змінюючи. Вашингтон, явно не довіряючи раптовій активності українського уряду та Президента, очікує дій парламенту. США зовсім не прагнуть виступати спонсорами політичної гри напередодні виборів у країні. «Коли виплутаєтеся з халепи самі, тоді ми вам і допоможемо» — цей західний принцип як ніколи добре підтвердився під час засідання комісії «Кучма—Гор».

Тетяна МІШИНА, «Голос України»

Чи «варитиметься» молодіжна політика на кухні з обмеженим державним фінансуванням?

Запитання тижня

Мовою кулінарів: за таких умов приготування страва буде несмачна. Проте кількість і якість потрібних для неї «спецій» обговорюють нині не куховари, а депутати у новоствореному Комітеті з питань молодіжної політики, фізичної культури та спорту.

Голова комітету Іван Кириленко зазначає, що без належного обсягу державних коштів можна створити лише «примітивну» молодіжну політику. Саме тому тут уже відшукують нові «рецепти» приготування цієї страви і, звісно, турбуються про надання їм права на життя. Один із них, скажімо, податкові пільги для підприємницьких структур — спонсорів олімпійської збірної України. Крім того, є домовленість з компанією «Coca Cola» про збільшення спонсорського внеску в Олімпійський комітет — про це повідомив голова підкомітету з питань підготовки олімпійської збірної до Олімпіади в Сіднеї Валерій Борзов.

Однак серед головних завдань Комітету з питань молодіжної політики, фізичної культури та спорту — захист у бюджеті статей, що стосуються не лише професійного й масового спорту, а й молодіжних програм. Це працевлаштування й зайнятість (адже нині 40% безробітних — молодь!), тривале кредитування молодих сімей на житлове будівництво, інші заходи, спрямовані на соціальний захист молодих людей. Примітно, що законопроект про альтернативну службу віднині представлятиме восени на розгляд Верховній Раді не Комітет з питань оборони й безпеки, а «молодіжний».

На знімку: Іван Кириленко, голова Комітету з питань молодіжної політики, фізичної культури та спорту.

Дошка пошани

Запишався!

Будинок для божевільних. Палата «Бонапартів».

Сеня неквапом, з почуттям власної гідності, щосили бився головою об металеве бильце ліжка. Коли з носа полилася юшка, Сеня вмочив палець у кров і намалював на лобі квітку. Путньої квітки не вийшло, але Сеня не зважив на цю дрібницю, заліз на табуретку і завмер у позі вождя всіх часів і народів.

За цією монументальною роботою лікар і застав пацієнта.

— Сеню, ти чого отут стовбичиш?.. І нащо пику розквасив?!.

— Слухай, іди своєю дорогою! Не заважай! Я пишаюся!..

— ?!

— Я стою і пишаюся рівнем відносин зі США!..

— Ви що, показилися всі? Закордонний міністр пишається, ти — пишаєшся, а що накажеш тоді Штатам робити?..

— Нехай собі роботу роблять, а ми — пишатимемося!

Сеня зіскакує з табуретки і знову щосили товче носа об бильце...

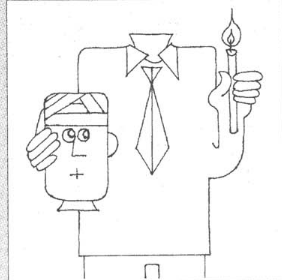
Щоб не боліла голова...

Віталій ЖУРАВСЬКИЙ, лідер Християнсько-демократичної партії України:

— У мене як новоприбулого депутата кожний день голова болить від цього залу.

Від чергового:

— Отож-бо й воно, Віталію Станіславовичу! А треба, коли на свіжу голову заходите до сесійної зали, щиро молитися і казати: «Боже, поможи!» Коли й це не допоможе, так і знайте: треба ставити Богові свічку, а чортові — дві!..

Тихонов розумний, та світ дурний

Георгій ТИХОНОВ, голова комітету Держдуми РФ у справах СНД та зв'язках із співвітчизниками:

— Укладаючи загальнополітичний договір (з Україною. — *Черг.*), Росія бере на себе певну міжнародну правову відповідальність за внутрішньополітичну практику держави-партнера, яка в сучасній українській державі характеризується непослідовністю, кричущим порушенням прав людини.

Від чергового: Ну що тут казати? Хіба що: коли сонце двоголового орла поглине, кремлівське каміння на воді спливе, коли наша свиня на їхнього гусака загавкає, тоді, мабуть, і Тихонов порозумнішає.

Хто на новенького?..

Місце дії — Коростенський район Житомирської області.

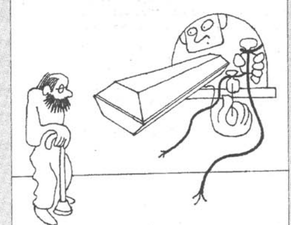
Дія перша і остання:

— Чув? Міненерго розраховуватиметься з Пенсійним фондом електрикою!..

— Тю, а навіщо мертвому світло?

— ?!

— Перед цим же видавали пенсію домовинами...

Черговий по дошці Вілен КАЙДАШ.
Мал. Володимира ВАСЬКОВЦЕВА.

Борис СОМАРІН, журналіст

Хто ж виграє?

Загадка тижня

УЯВІТЬ ситуацію, коли для того, щоб знайти голку, яка в темряві упала під стіл, доводиться спалювати стогривневу купюру. Що за ідіотизм? — скаже тверезомисляча людина. І буде абсолютно права. Але реалії свідчать, що таке можливе. Ні, не в лікарні для психічно хворих. У країні, де у високих державних інстанціях хтось уміло, нахабно і професіонально лобіює інтереси фірм і фірмочок (здебільшого іноземних чи з іноземним капіталом), своїх людей і, на жаль, здебільшого не на користь держави, вітчизняного товаровиробника.

Тепер від гіпотетичного спалювання стогривневої купюри перейдемо до реального життя, конкретного прикладу. Йдеться про постанову Кабміну № 846 від 10 червня 1998 про «забезпечення поставки сільськогосподарським товаровиробникам автотехніки марки «ГАЗ». Інакше — про постачання в Україну 3000 одиниць реекспортних із Угорщини автомобілів на загальну суму більше 38 мільйонів доларів. Оптовим постачальником зазначеної автотехніки визначено фірму «ГАЗ-Дніпро».

Нічого в цьому не було б дивного, чи то пак гіпотетичного, якби ті ж само автомобілі не виробляли у нас в Україні. Сьогодні три вітчизняні підприємства — київське «Укрволгатехсервіс», чернігівське «Автозапчастина» та сімферопольське «Кримавтогазсервіс» — складають «газелі». Проектна потужність вітчизняних підприємств — більше 7 тисяч автомобілів на рік.

Та особливо вражає інше. Відпускна ціна на автомобілі «ГАЗ» вітчизняного виробництва нижча. Наприклад, ГАЗ 33307 український селянин може купити у вітчизняних товаровиробників за 10145 умовних одиниць, тоді як, згідно з постановою Кабміну, за ту ж марку фірмі «ГАЗ-Дніпро» він має заплатити 13800 у. о. Відпускна ціна на ГАЗ 32021 — 7014 і 9100 умовних одиниць відповідно. Що ж це за арифметика? На чию користь? Адже за кожен автомобіль вітчизняний покупець переплачує 2,5—3 тисячі американських доларів.

Окрім того, що наші КСП переплачують, спустошуючи свої і так напівпорожні засіки, втрачають роботу працівники вітчизняних складальних виробництв і підприємств-суміжників у Краснодоні, Білій Церкві, Дніпропетровську та інших містах.

Напрошується питання: серед суцільних втрат хто ж виграє?

Ірина ПИСАРЕВСЬКА, журналіст

Що гнітить підприємства

Опитування тижня

«Що обмежує збільшення обсягів виробництва на Вашому підприємстві?» — таке запитання було поставлено керівникам 300 підприємств під час опитування, яке проводилося в рамках проекту «Дослідження ділової активності Міжнародного центру перспективних досліджень».

Переважна більшість опитаних (94%) назвали податковий тиск як основну перешкоду на шляху збільшення обсягів виробництва. Серед податків, рівень яких, на думку керівників підприємств, є зависоким, виділяються податок на додану вартість та нарахування у фонд заробітної плати — 95% респондентів вибрали принаймні один з них, відповідаючи на запитання про податки, які їм доводиться сплачувати. Говорячи про проблеми, спричинені податками, не можна обмежитися лише розміром податкових ставок. Проблемою української податкової системи є складна та заплутана процедура підрахунку розмірів податків. Тут також, на думку керівників підприємств, безперечним лідером є податок на додану вартість: 71,2% з них зазначили складність процедури підрахунку цього податку.

Брак обігових коштів посідає друге місце серед чинників, які стримують збільшення виробництва (69%). Сьогодні основним джерелом поновлення основного капіталу є власні кошти виробників, коли підприємство інвестує свої прибутки у власний розвиток: у 1997 році 76,5% опитаних назвали власні доходи основним джерелом коштів для придбання та ремонту обладнання і виробничих площ. Рівень інвестицій у промисловому секторі залишається низьким. Близько половини опитаних у 1997 році не робили жодних інвестицій (48,4%). Кількість підприємств, що мають інвестиції, цього року істотно не збільшилась (53,8%). Низький платоспроможний попит як причину, що обмежує розвиток виробництва, назвали 60% опитаних. Серед чинників, що спричиняють зменшення попиту, основним є висока собівартість продукції, в основі якої лежать високий рівень податків, несприятливий регуляторний клімат, використання застарілих технологій та обладнання, неефективна система постачальників.

Ще одним бар'єром, що стримує збільшення виробництва, є висока ставка кредитів (39% опитаних), яка зменшує рівень доступності кредитних ресурсів для підприємств. Особливо проблематичне отримання довгострокових кредитів, необхідних для внесення серйозних змін у діяльність підприємств (лише 15,5% опитаних упевнені, що їх підприємство готове взяти такий кредит).

Можна констатувати, що загальний клімат економічної діяльності в Україні залишається незадовільний.

Микола ЛАВРИК, генеральний директор РКВТО «ТАЛАН»

«Талан» працює. Але йому не таланить

Лист тижня

РОМЕНСЬКЕ (Сумська область) виробничо-торгівельне об'єднання «Талан» протягом десятиліть є виробником і постачальником за державним замовленням спеціального взуття для військовослужбовців силових структур. Не вдаючись до детального опису зусиль, які докладав колектив, щоб виконати це замовлення за практичної відсутності необхідних обігових коштів, до весняного призову необхідну кількість взуття отримали Міністерство оборони, Національна гвардія, Служба безпеки та Прикордонні війська України. Але виконання зобов'язань забезпечила тільки одна сторона — РКВТО «Талан». Бо розрахунки за продукцію здійснюють вкрай незадовільно.

З метою своєчасного виготовлення військового взуття підприємство змушене було брати комерційні кредити, проценти за користування якими постійно зростають і сягнули вже понад 90 відсотків, що негативно позначається на вартості взуття і його конкурентоспроможності. Якби держава хоч частково авансувала виробництво товарів за державним замовленням, то загальна сума бюджетних коштів на нього була б меншою за рахунок здешевлення продукції.

Можна наводити багато інших пропозицій, обмірковувати об'єктивні і суб'єктивні причини неможливості їх реалізації, але нині підприємство потребує вирішення найболючішого питання: погашення заборгованості перед державним Пенсійним фондом України.

На даний час держава (в особі силових структур, що перелічені вище) заборгувала підприємству 1860 тис. грн., а колектив «Талану» заборгував Пенсійному фонду 1713 тис. грн. Суми майже однакові, але на заборгованість об'єднання щоденно нараховується пеня майже 2 тис. грн., а держава залишається незмінною. Крім того, на складах підприємства є готова продукція на суму майже 1 млн. грн.

«Талан» — найпотужніше у взуттєвій галузі підприємство (20,2% загального виробництва взуття в Україні), і, відповідно, одне з провідних у своєму регіоні. Майже всі місцеві пенсіонери, читаючи інформацію про боржників за внесками до Пенсійного фонду, яка регулярно з'являється у пресі, звинувачують у своїх бідах РКВТО «Талан», а це, погодьтеся, не зовсім справедливо.

Тому, враховуючи повільні темпи надходжень коштів із державного бюджету, і розуміючи, що розрахунки з підприємством розтягнуться на невизначений час, колектив звертається до Прем'єр-міністра з проханням розв'язати проблему перерахування коштів, які заборгували силові структури, до державного Пенсійного фонду України, оскільки таке рішення відповідатиме інтересам держави і підприємства, а також буде зрозумілим для тих верств населення, які вже не в змозі заробити собі на прожиття і мають повне право вимагати від усіх структур влади та суб'єктів господарювання виконання зобов'язань щодо своєчасної виплати тих невеликих пенсій, які їм призначені.

Нагорода тижня

Аліса РОМАНОВА, журналіст

Героями не народжуються

Не зважайте, що наш герой зовсім не схожий на могутніх, озброєних до зубів крутих хлопців, які щовечора на наших телеекранах відновлюють справедливість. Виявляється, щоб стати героєм у реальному житті, зовсім не обов'язково мати сталеві м'язи та вправно володіти суперсучасною зброєю. Потрібне інше — професіоналізм, мужність, а ще совість і честь.

... На початку червня на головного ревізора-інспектора податкової інспекції міста Павлограда Дніпропетровської області Олександра Манушина місцеві «бізнесмени» організували напад. Злочинці вирішили помститися принциповому інспекторові — по-звірячому побивши його, роздробили кисті рук і проломили череп. Як з'ясувалося пізніше, ідейним натхненником розправи був керівник однієї комерційної структури.

На щастя, попри важкі травми Олександр вижив. Про його мужній вчинок стало відомо редакції газети «Факты», яка вже не перший рік проводить акцію «Герой нашого часу». Відтак журналісти вирішили, що почесний список лауреатів акції поповнить саме Олександр Манушин. Нагородження героя нашого часу відбулося за участю голови Державної податкової адміністрації України Миколи Азарова та його першого заступника, начальника податкової міліції Віктора Жвалюка. Вони разом з редактором газети «Факты» Олександром Швецем нагородили Олександра почесним дипломом та кольоровим телевізором.

На знімку: головний редактор газети «Факты» О. Швець (праворуч) та голова Державної податкової адміністрації України Микола Азаров (у центрі) вручають нагороду Олександрові Манушину.

Фото Юрія ВЕНГЕРЕША.

Сергій РОЖКОВ, доктор фізико-математичних наук

Час — гроші

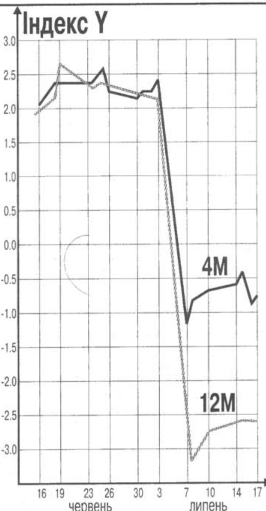
Індекс тижня

Починаючи з 21 травня, випуск ОВДП перейшов у аномальний режим, якщо, звичайно, вважати нормальним те, що було до того. Місяць тому стало зрозумілим, що завершився не лише певний період функціонування ринку ОВДП, а й економіки в цілому (див. «Час — гроші» від 19 червня). А 7 липня відбулося, так би мовити, «аварійне відключення аукціонів НБУ від економіки» — чи то до з'ясування подальшої долі ОВДП, чи то самої економіки.

7 липня було підвищено облікову ставку із 51 до 82 відсотків річних, доходність ОВДП дещо зросла, однак залишилася набагато нижчою від облікової ставки — індекс Y став від'ємним для всіх типів облігацій. Оцінити наслідки цього поки що складно. Але можна стверджувати, що відбулося не подорожчання кредитних ресурсів, а перехід уряду на кредити за цінами, «які нижчі за ринкові». Ознаки цього переходу стали помітні з 22 травня, про що ми неодноразово писали.

Отже, 7 липня стався зрив попереднього режиму, який підтримувався в економіці з 1996 року ціною нарощування обсягів урядових запозичень, і який можна було вважати імітацією ринкового процесу. Сьогодні відбувається імітація цього режиму, себто «імітація імітації».

На малюнку наведено графіки індексу Y для 4- і 12-місячних ОВДП (криві 4М і 12М). Поки індекси були позитивні, можна було говорити про останні спроби імітації ринкового процесу, а коли індекси стали від'ємними, то розпочався період «імітації імітації». Ми вже відзначали, що таке довго тривати не може. Отже, ситуація сприяє прийняттю рішень, проте ми знаємо, що рішення можуть бути різні.

Анатолій БЕНЬ, Юрій ВЕНГЕРЕШ (фото) «Голос України»

«САМ»...

***«НАША ДЕМОКРАТІЯ** цвістиме не довго, якщо здатися на волю рефлексій й емоцій» — ці слова колишнього дисидента і нинішнього філософа нової української генерації Мирослава Мариновича чомусь спливли в пам'яті після відрядження до села Фурси, що під Білою Церквою. Тамтешня «перманентна революція» з виборами місцевих органів влади не те, що не згасала, а навпаки...*

Село, треба сказати, не типове для більшості наших сіл, бо належить до так званих «супутників» великих міст з усіма можливими наслідками. По-перше, селяни мають можливість працювати в місті, а тому вони люди вільнодумніші, розкутіші, принаймні, голова колгоспу для них не так, як скрізь, — цар і Господь. По-друге, приміська колгоспна чи сільрадівська земелька (під городи, дачі, «хатинки») ціни особливої, а тому й тутешнє сільське начальство, на відміну від колег з глибинки, має іншу вагу в «табелі про ранги».

Отож нічого дивного, що як тількино радянська тоталітарна система «дала тріщину», Фурси і сусідня Чмирівка, які належать до однієї сільради, «демократизувалися» серед перших. Незмінний протягом 17 років голова сільради Василь Дуб зважив за ліпше погодитися на підвищення у Білу Церкву. Порівняно недовго очолював сільраду його наступник й однодумець Адольф Колісник — до перших справді альтернативних виборів. Більшість місцевих селян з неприхованим ентузіазмом проголосувала за молодого директора тутешнього приватного підприємства «САМ» Степана Малецького.

Образно кажучи, Степан Анатолійович (скорочено — САМ) вихором влетів до сільської ради на білому коні. Такий собі новітній Робін Гуд, а по-нашому — Кармалюк, котрий завоював прихильність селян не лише вродженою енергійністю, а й неабиякою відчайдушністю. Свого часу, «побивши горщики» з тодішнім могутнім і владним головою сільради Василем Дубом, САМ, на загальне захоплення селян, зумів копнути біографію свого кривдника до сьомого коліна, не полінувався з'їздити на його батьківщину у Житомирську область і таки роздобув на нього «компру». Хоч як би там оцінювали сьогодні цю «компру», та треба визнати, що САМу таки вдалося упіймати В. Дуба щонайменше на нещирості, адже деякі рядки з родинної біографії Василь Федорович «замаскував» від офіційних органів.

А чого була варта операція з перевірки чуток про те, що голова сільради В. Дуб виготовляє і збуває самогон! Уявіть собі, ще в ті роки САМ — чоловік без анінайменшого державного начальницького портфеля, підбиває помічника райпрокурора та дільничного міліціонера раптово налетіти з обшуком в обійстя голови сільради В. Дуба, до того ж, ще й депутата райради. Уже один цей факт (дарма, що протизаконний) пролився бальзамом на тодішні настрої багатьох мешканців Фурсів і Чмирівки. Малецький обіцяв більше — засадити за грати декого з місцевих нечистих на руку керівників і збуджений люд якось не замислювався (чи не знав, чи забув), що сам Степан Анатолійович двічі сидів на лаві підсудних — за крадіжку людського майна та хуліганство. Тих, хто сумнівався у геройстві молодого претендента на голову сільради, доконав факт його побиття невідомими незадовго до виборів (у таких випадках двох думок на селі не буває — кожен «знає», що це справа рук мафії). А додаймо до цього всього ще й обіцянки Степана Анатолійовича щодо соціально-побутового стрибка в житті Фурсів і Чмирівки — серед іншого йшлося навіть про можливість прокладення від села до Білої Церкви... тролейбусної лінії.

М'яко стелив, та падати довелося на тверде. І не тому, що Степан Анатолійович на чиєсь розчарування зробив для обох сіл мало доброго — за нинішньої матеріальної скрути у тисячах наших сіл і того немає. На моє глибоке переконання, мешканці Фурсів і Чмирівки не сприйняли Малецького як незвичний для себе, образно кажучи, перехідний тип сільського голови.

ЧИ СПРАВДІ ОЧІ БАЧИЛИ, ЩО ВИБИРАЛИ?..

Той, хто хоч раз зустрічався з фурсівським головою, неодмінно звертав увагу на енергійність, упевненість, зовнішню, можна сказати, випещеність, підкреслену золотою «печаткою» на пальці, цього світлочолого молодого чоловіка. Здибаєш такого у місті — подумаєш: «крутий». А в селі — і поготів. Одне слово, нетиповий для нашого усталеного розуміння сільський голова.

Нетиповий він і поведінкою: різкий, як для держчиновника, у діях нестримний, аж часом, до безпардонності, для багатьох гоноровий, про таких ще кажуть без образи — «наче Бога за бороду упіймав». Може співбесідника за комір узяти, а може так само, без всілякої дипломатії, й чарку налити, гарну молодицю жадібним поглядом не посоромиться провести. Як захоче, знайде спосіб сказати своє «я» деяким білоцерківським «хлопчикам», ласим до сільського пирога. І водночас дає якісь підстави людям натякати, що бізнесове кафе на людній трасі Біла Церква — Вінниця (вона пролягає селом) — то прибуткова «точка» Малецького. Усе це, безсумнівно, імпонує певній частині селян молодшого покоління з його, так би мовити, ринковою психологією. А ось більшості мешканців старшого покоління — навпаки. Ці люди звикли до іншого типу керівника й інших порядків. А оскільки в Фурсах і Чмирівці, як і в будь-якому селі, люди старшого віку переважають, то відповідні настрої також.

С. Малецький.

Біда у тому, що ці настрої не переважали до виборів САМа головою. А переважати вони могли лише в тому разі, якби більшість знала, наприклад, що до того часу Степан Малецький поміняв десятки місць роботи і більше року мало на якому затримувався. Коли навіть відкинути гірші думки, на котрі наводить цей факт, а припустити , що таким чином Степан Анатолійович щоразу протестував проти тих чи інших безладь, несправедливості, то все одно виборці зважили б, за кого їм голосувати. Тобто, яким має бути їхній голова — безкомпромісний, норовистий, діловий і безпардонний, чи такий, який нехай і не допоможе, але терпляче вислухає, поспівчуває, піде на компроміс навіть там, де цього робити не можна.

Ось така проблема вибору зіграла злий жарт з мешканцями Фурсів і Чмирівки. Багато хто з них, кому свого часу припала до душі рішуча натура САМа, не врахував, що вибирає не ватажка товариства нащадків Олекси Довбуша чи Устима Кармалюка, а сільського «батька», котрий вмів би будь-кого примирити, захистити, жити за законом сам й інших до цього спонукати. Особливо в нинішній перехідний час, коли старі закони уже не діють, а нові поважати ще не навчилися.

У розмові зі мною Степан Анатолійович щиро дивувався, мовляв, що тут такого, коли він візьме безплатно коробку цигарок у вуличного торгівця — той не збідніє, бо має «навари» та й податку не платить. На відміну від мене, Степан Анатолійович аж ніяк не хоче бачити у такій логіці елементи звичайного рекетирства. А відтак, не такими вже й небезпідставними видаються численні скарги у різноманітні інстанції місцевого приватного підприємця Олександра Дячука на те, що сільський голова перешкоджає йому налагоджувати придорожній сервіс, вимагаючи окремої «стодоларової ставки» (хабара?) для себе. Про цей недоведений (і водночас не спростований) правоохоронцями факт можна було б і не згадувати, якби не було іншого подібного сигналу. Власник місцевої автозаправної станції офіційно заявив, що Степан Малецький протизаконно вимагав від нього бензин для свого службового авто, а отримавши відмову, «натравив» податкову міліцію. Прокуратура області заяву перевірила і факт загалом підтвердила.

І це не всі «провини», що їх опозиція «інкримінує» Степанові Малецькому. Пишуть про кілька його «іномарок», про розбазарювання земельних ділянок і навіть торгівлю ними, про зведення чи придбання на підставних осіб кількох особняків, побиття людей, навіть підрахували, скількох місцевих жінок звабив. Причому, пишуть про це не лише у розклеєних по селу анонімних листівках, а й в офіційних заявах в державні органи. Гострословифольклористи уже й вірші відповідні друкують:

«Зібралася громада,
почала дебати:
«Треба, — кажуть, — Фурси наші
по-іншому звати».
Підняв руку дідок старий,
веселої вдачі:
«Пропоную, — каже, — назвать
«Степанові дачі»...

Не беруся підверджувати чи спростовувати ці та інші звинувачення — то під силу правоохоронним органам. А ось порушення фінансово-господарської діяльності виконкому Фурсівської сільради на чолі з С. Малецьким зафіксовані в акті ревізії державної контрольно-ревізійної служби. Зокрема, взимку було виявлено зібрані ще влітку і неоприбутковані (виходить, приховані?) більш як 4 тонни гречки та понад 5 тонн гречаної крупи, 193 кг цукру, 106 листів шиферу, 150 літрів бензину і навіть сто доларів у касі. І без того жалюгідні бюджетні кошти з волі голови часом ішли в інший бік. Скажімо, за них було придбано дороге художнє полотно, яке С. Малецький... подарував командирові військової частини з нагоди його сорокарічного ювілею. До речі, за наслідками ревізії було порушено кримінальну справу, але, як випливає з письмового повідомлення прокуратури області, сесія сільради не дала згоди на притягнення С. Малецького до кримінальної відповідальності (у Фурсах ніяк не можуть пригадати, коли така сесія була...).

Зауважте, що це та інше САМ дозволяв собі, знаючи, що перебуває під пильним оком сільської опозиції. Чому, запитую, Степан Анатолійович, знаючи ціну опозиційності, бо завдяки їй і сам прийшов до влади, не взяв цього до уваги? Тим паче, що приблизно через півроку в Фурсах і Чмирівці з'явилися «підпільні листівки», у яких САМа звинувачували у всіх можливих, навіть кримінально караних, гріхах і в обох селах зібрали 350 підписів під вимогою проведення місцевого референдуму про недовіру голові. Було таке навіть, що увесь виконком сільради запротестував проти стилю й методів роботи САМа. Разом з тим двічі депутати не давали згоди на такий референдум. Тим часом списки селян, котрі поставили свої підписи з вимогою висловлення недовіри голові цілком закономірно опинилися в руках... самого голови і він мав можливість провести відповідну, м'яко кажучи, «роз'яснювальну» роботу. Оце вам іще одна прогалина закону про вибори на місцях — чому б не передбачити, що такі списки мають бути подалі від ока того чи іншого скомпрометованого голови і таким чином унеможливити його помсту конкретним громадянам. Та й саме рішення про проведення референдуму віддано на відкуп депутатського корпусу, котрому аж ніяк не хочеться рубати гілляку під собою, себто проводити перевибори. Отож мешканцям цих обох сіл, як і тисячам інших, залишалося терпіти голову до наступних виборів-98.

ВИБИРАЛИ ВАСИЛЯ, «НАРВАЛИСЯ» НА СТЕПАНА

Кмітливий Степан Малецький не міг не усвідомлювати, що прийдешні вибори сільського голови легкого життя йому не обіцяли. Тоді чому він, бажаючи залишитися на посаді, не вів належної потужної контрпропагади проти своїх суперників, а найперше проти Василя Дуба? За винятком хіба що не без великої витівки оформленої агітки, у якій сільський голова намагається спростувати оприлюднену проти нього «компру» і, як переконаний, розкриває «справжнє обличчя» В. Дуба, подаючи ксерокопію прокурорського документа про порушення кримінальної справи за фактом незаконного отримання чорнобильської посвідки.

Степан Анатолійович розповідає, що великі сподівання мав на вдячність людей за зроблені добрі справи. Арифметику наводив просту: допоміг отримати земельні ділянки 250 сім'ям, а це вже, як мінімум, півтисячі голосів. Плюс допомога іншим мешканцям, плюс друзі, однодумці. Цього, каже, було б достатньо для перемоги над Дубом.

Певен, що САМ каже правду, але не всю. А чи не було спокуси скористатися суто адміністративними методами? Як же так вийшло, що під час формування територіальної та двох дільничних виборчих комісій не було враховано, як це стверджує опозиція, пропозицій низки трудових колективів. Отож комісії було утворено, за твердженням тієї самої опозиції, лише з людей Малецького. Щоправда, суддя білоцерківського райсуду не побачив підстав для задоволення позовної заяви ображених таким розвитком подій виборців.

Але погодьтеся, якби виборчі комісії у Фурсах було створено за іншим принципом, то чи могли подальші події розвиватися ось так? 21 лютого територіальна комісія (голова С. Чепіжко) відмовляє В. Дубу у реєстрації кандидатом на посаду сільського голови, мотивуючи тим, що... проти нього порушено кримінальну справу. 2 березня райсуд скасовує рішення комісії й зобов'язує зареєструвати кандидатом В. Дуба. 24 березня (за п'ять днів до виборів) ця сама комісія знову безпідставно знімає кандидатуру В. Дуба з реєстрації й райсуд в останню мить перед виборами — 28 березня — постановляє поновити його кандидатом у голови.

Й ось вибори: серед багатьох кандидатів В. Дуб набирає найбільшу кількість голосів — 951, тобто на 306 голосів більше, аніж С. Малецький. Однак територіальна виборча комісія на чолі з С. Чепіжком, посилаючись на заяви, у тому числі САМа, начебто встановлює порушення під час виборів і... скасовує результати голосування по... одній кандидатурі В. Дуба. Після цього, не дочікуючись розгляду позовної заяви довіреної особи В. Дуба, оперативно збирають сесію сільради, на яку навіть не допускають юристку з райради, і представляють новообраним сільським головою САМа...

АГОВ, ВИ, ТАМ, НАГОРІ!

Не маючи хисту з кимось помиритися, або, як тепер модно казати, дійти консенсусу, наш порівняно законослухняний селянин, як ніхто інший, з надією поглядає на горіш-

Уроки самоврядування

ТА ІНШІ

ню владу: розсудіть, розберіться. За це селянин і годує державного чиновника. Саме так апелював до вищої влади двічі депутат Василь Дуб після того, як бригада молодчиків за наводкою САМа вчинила в його обійсті трус. Так апелював до влади й Степан Малецький після побиття його напередодні виборів. І хвалити Бога, що селянин не береться відновлювати справедливість дідівськими методами — з вилами й косами в руках. Але чи надовго стачить йому такого цивілізованого терпіння, коли влада що тоді — за застійних часів, — що нині, діє тут, як мокре горить. Свого часу принижений незаконним обшуком Василь Дуб у пошуку справедливості змушений був дійти аж до Москви, на його захист стала газета «Известия». Прокуратура республіки тоді фактично привселюдно вибачилася перед Василем Федоровичем й оголосила про покарання винних прокурорських працівників, зокрема, про звільнення з роботи помічника прокурора Білоцерківського району І. Смакоти. Але надалі Василя Дуба мало не замордували кількома десятками перевірок, а його кривдник І. Смакота через рік знову опинився на роботі в райпрокуратурі... Позиція обласної та районної рад народних депутатів у фурсівському питанні зводилася до формальних відписок на зразок: «Малецькому С. А. вказано на недопустимість надалі нетактовного поводження з жителями села, тяганини при вирішенні їх законних прохань» (з відповіді тодішнього заступника голови облради Ю. Капліна) або «Відмічаючи окремі недоліки в роботі, перевіряючі не встановили дій і фактів, які давали б привід для розгляду питання про доцільність перебування Малецького С. А. на посаді голови сільської ради» (з відповіді голови райради В. Ейсмонта).

В. Дуб.

У Білій Церкві — чи то в суді, чи в прокуратурі, чи в міліції — при нагадуванні про конфлікт у Фурсах неодмінно скривляться, наче кислицю з'їли. Правоохоронців хочеться зрозуміти — у місті й у районі, як і скрізь, вал насильницьких і корисливих злочинів: убивства, пограбування, крадіжки на тисячі гривень, а тут — тягуча паперова, без крові й трупів, вовтузня за владу у селі. Хоча, сподіваюся, правоохоронці самі розуміють, що такі колективні «нариви» можуть пролити крові більше, аніж найтяжчий побутовий злочин. Серйозні симптоми цього — скарги учасників фурсівського конфлікту про взаємні погрози, залякування. Довірена особа В. Дуба Адольф Колісник офіційно звернувся з цього приводу до правоохоронних органів, а редакції «Голосу України» повідав про досить своєрідну реакцію одного з керівників-правоохоронців: «Отож хотів збити вас машиною? Але ж не збив...».

Це тоді, як у Фурсах до районної міліції ставляться і так дещо упереджено, мовляв, дехто з міліцейського начальства тут прихопив собі земельки, то що з них питати. Обласне управління внутрішніх справ на звернення редакції підтвердило: справді, у Фурсах свого часу земельні ділянки під забудову отримали начальник райвідділу міліції Невгад та тодішній начальник служби карного розшуку Семешко. І спробуй заспокой місцевих жителів тим, що УМВС й облпрокуратура порушень закону під час виділення земельних ділянок міліцейським чинам не виявила і цим чинам нічого вигороджувати сільського голову. Особливо, після того, як С. Малецький службовим «Москвичем» взяв на «абордаж» мотоцикла, яким керував місцевий мешканець М. Дячук — батько одного з опонентів САМа. У такий спосіб голова перепиняв чоловіка, бо той начебто віз щось крадене. На місце події виїздила опергрупа райвідділу міліції. З'ясували, ніби М. Дячук поцупив з поля мішок зеленої маси для худоби, а Малецький порушив правила дорожнього руху, пошкодив мотоцикл «злочинця» й своє службове авто та ще й дещо «погарячкував» під час дискусії з дружиною Дячука, після чого вона з легкими тілесними ушкодженнями потрапила на стаціонарне лікування до лікарні. Однак відповідальності за скоєне ніхто не поніс, міліція, а пізніше рай- та облпрокуратура, куди неодноразово зверталися Дячуки, в діях С. Малецького ознак злочину не побачили. Постанову про припинення кримінальної справи підписав начальник райвідділу Невгад.

До речі, свого часу і Степан Малецький скаржився на небажання райвідділу шукати тих, хто напередодні виборів 1994 року побив його, і навіть вказував, що одного із тих бандитів він упізнав у працівникові міліції. Тоді, пригадується, у листі до парламентського Комітету з питань боротьби з організованою злочинністю і корупцією С. Малецький просив допомогти виділити йому для самооборони табельного пістолета.

Масла у вогонь конфлікту підлила й облпрокуратура. Більш як рік розслідує кримінальну справу про підроблення посвідки потерпілого від наслідків аварії на ЧАЕС, отриманої В. Дубом, старший слідчий слідвідділу облпрокуратури О. Шуть, посилаючись на невчасне надання архівних документів облдержадміністрацією. І раптом про справу згадують напередодні передвиборної кампанії — слідчий надсилає до виборчої комісії досить промовисто-гнітючу довідку, на підставі якої комісія ухвалює незаконне рішення про зняття кандидатури В. Дуба з реєстрації, а С. Малецький мистецьки наводить ксерокопію документа у своїй агітаційній листівці. Слідчий О. Шуть, чий кабінет, між іншим, поруч з кабінетом уже знайомого нам заступника прокурора І. Смакоти (того самого, котрого через В. Дуба вигнали з прокуратури), стверджує, що тут не було жодних політичних замовлень.

Здавалося б, Василю Дубу та його однодумцям гріх скаржитися на районну судову владу. Бо хоч як би там було, райсуд неодноразово й оперативно ставав на захист їхніх виборчих прав. Останнє перед виборами рішення про поновлення Василя Федоровича кандидатом на посаду сільського голови у суді для оперативності писали від руки. Райсуд, щоб його не запідозрили у симпатіях до опонентів САМа, навіть мусив просити передати їхню чергову позовну заяву на розгляд до міського суду.

Однак навіть за цього важко заперечити Василю Дубу і його однодумцям, котрі вважають, що, якби той самий районний суд пильніше розглянув один з їхніх перших позовів і побачив упередженість в діях Степана Малецького під час формування виборчих комісій, події у Фурсах, певне, розвивалися б законним шляхом. Або якби районний суддя вчасно відправив касаційну скаргу позивачів до обласного суду, а не так, як це було зроблено — аж на 16-й день після... проведення виборів.

У відповідь служителі Феміди посилаються на недосконалість законодавства про вибори, зокрема, на неоднозначне трактування п. 4 ст. 19 Закону «Про вибори депутатів місцевих рад та сільських, селищних, міських голів», де йдеться про опублікування строків подання пропозицій кандидатур до складу дільничних комісій. Це, мовляв, дозволяло одній стороні конфлікту стверджувати, що достатньо було вивісити відповідне оголошення в приміщенні сільради, а протилежній — вважати це недостатнім для поінформування селян... І таких двозначностей чимало.

ЗВЕРНЕННЯ ДО ОДНОСЕЛЬЧАН

ШАНОВНІ ОДНОСЕЛЬЧАНИ !

КУПИВ ІНОМАРКУ

Щодо прострочення терміну відправлення позовної заяви, то райсуд посилається на матеріальні труднощі, спричинені неналежним бюджетним фінансуванням. І це також сумні реалії сьогодення, з котрими не рахуватися не можна.

Про роль судової влади у подальшому перебігу фурсівського конфлікту судіть ось з такого щоденничка: «15 квітня відбувається бурхливе зібрання мешканців Фурсів і Чмирівки у сільському будинку культури за участю голови райради, прокурора і голови райсуду, котрі обіцяють посприяти справедливому розгляду справи. 17 квітня білоцерківський міський суд скасовує рішення територіальної виборчої комісії і таким чином обрання С. Малецького сільським головою визнається нелегітимним (рішення оскарженню не підлягає). 20 квітня територіальна виборча комісія вирішує оскаржити це рішення в порядку нагляду в облсуді й серед іншого, підмінюючи Конституційний суд, навіть вирішує... призупинити дію статті 46 Закону про вибори. 23 квітня довірена особа В. Дуба оскаржує рішення комісії в райсуді... 24 квітня територіальна виборча комісія, не дочікуючись зініційованого нею самою розгляду рішення в облсуді, визнає вибори у частині обрання сільського голови недійсними й оголошує повторні вибори на 31 травня. 25 квітня довірена особа В. Дуба подає до білоцерківського райсуду скаргу з проханням скасувати рішення комісії. Райсуд у свою чергу просить вищу інстанцію переадресувати справу на розгляд до іншого суду. 2 травня Сквирський райсуд не задовільняє позову довіреної особи В. Дуба і таким чином (фактично всупереч рішенню білоцерківського міськсуду) залишається чинним рішення територіальної комісії про визнання виборів у Фурсах недійсними і призначення повторних виборів. 4 червня президія облсуду скасовує рішення Сквирського райсуду і направляє справу на новий розгляд. 16 червня Білоцерківський міськсуд скасовує рішення територіальної комісії про визнання виборів недійсними і зобов'язує комісію визнати легітимним обрання головою В. Дуба. 22 червня територіальна виборча комісія, нехтуючи рішенням суду, призначає на 2 серпня повторні вибори сільського голови».

А тим часом Степан Малецький продовжує сидіти на владному коні, нехай уже і не на білому. Автору цієї публікації він заявляв, що стоятиме «до останнього». «Придивіться, зі мною воюють ті, хто уже мав владу в селі, втратив її, а тепер знову хоче, — звертав мою увагу Степан Малецький. — Дубу ця влада потрібна, щоб через кілька років отримати пенсію державного службовця. Такого самого передпенсійного віку ще двоє його союзників, яким обіцяно роботу в сільраді. Дехто хоче стати землевпорядником, дехто — директором школи, дехто норовить приватизувати за безцінь дороге приміщення. А я їм поперек горла стою...»

Свою правоту САМ підкріплює й іншим аргументом. Мовляв, В. Дуб сам не в гараздах із законом, і показує уже знайомий нам документ за підписом О. Шутя про порушення облпрокуратурою кримінальної справи за фактом незаконного отримання В. Дубом чорнобильської посвідки.

Можна погоджуватися чи не погоджуватися з аргументами Малецького. Однак не можна не визнати, що така упевненість генерує його заповзяття до утримання сільської влади навіть будь-якими методами, а ще об'єднувати своїх союзників.

Пригнічує оптимізм й ось таке невеселе спостереження, на яке не звертає нашої уваги жодна зі сторін конфлікту. Без порушень, допущених попередниками, САМу було б важко прийти до сільської влади. Без порушень САМа було б важко повернути цю владу В. Дубу й А. Колінику. Свого часу С. Малецький упіймав на приховуванні деяких біографічних даних В. Дуба, а потім В. Дуб на тому самому упіймав С. Малецького. Де гарантія, що усе не піде по другому чи третьому колу?

Яка мораль? Проста: дарована нашому народу політична воля — як гострий з обох боків меч — може захистити від ворога, а може й поранити. Легко не піти на вибори, легко піти й «кинути папірець» за «кого-небудь», а ось розплачуватися за це упродовж років, як бачите, ой, як тяжко.

P. S. ***Коли цей матеріал уже було підготовлено до друку, стало відомо про рішення райпрокуратури порушити кримінальну справу з приводу невиконання територіальною комісією судових рішень. Скасовано також і постанову про закриття кримінальної справи проти С. Малецького, порушеної за матеріалами КРУ, та ще й додано пункт звинувачення про підроблення документів сесії сільради, яка начебто не давала згоди на його притягнення до кримінальної відповідальності.***

Сергій ЯНОВСЬКИЙ, журналіст

По лезу ножа

Вчинено замах на життя президента Чеченської республіки Аслана Масхадова. Він, як повідомляють зарубіжні інформаційні агентства, відбувся легкою травмою ноги. Один з охоронців президента помер, а ще троє перебувають у лікарні у тяжкому стані. Що це: спроба екстремістських сил у самій Чечні і на Кавказі загострити обстановку в регіоні, їхня реакція у відповідь на рішучі дії глави Чечні посилити боротьбу з кримінальним середовищем? Чи можливі варіанти...

Так, у республіці є представники вкрай екстремістського мусульманського крила, яке штовхає чеченців до протистояння. Підтвердження тому — недавні події в Гудермесі, де загинули десятки людей. Поглиблення розколу вигідне не лише тим, у кого власні меркантильні інтереси в Чечні. Всі чудово розуміють: Кавказ — єдиний суспільно-політичний, економічний і культурний організм. Політологи побоюються, що мета тих, хто численними терактами намагається підштовхнути Чечню до нової громадянської війни, глобальніша —друга кавказька війна.

Сам Аслан Масхадов твердить, що замах на нього організували російські спецслужби, а виконавці —місцеві націонал-зрадники. Однак, не назвавши жодного свого супротивника, він заявив, що «вони всі відомі і за необхідності народ знатиме їх імена».

Як і слід було очікувати, ФСБ РФ «не має даних про причетність "будь-яких спецслужб до замаху на Аслана Масхадова».

Після пригоди президент Чечні звернувся з офіційною заявою до Верховного шаріатського суду республіки. Він запропонував викликати на слухання екс-президента Чечні Зелімхана Яндарбієва, колишнього командира ісламського полку особливого призначення Арбі Бараєва. Цей полк розформовано тиждень тому за указом президента. Бійцям гарантують безпеку й обіцяють, що після виголошення клятви з них підозри буде знято. Учора першим пройти «процедуру» на "мусульманському детекторі брехні» з'явився екс-президент Чеченської республіки. Він заявив, що готовий зробити все можливе, щоб усунути виниклі підозри та сприяти встановленню миру й згоди в республіці.

Кожний невдалий замах, природно, припускає і можливість інсценування. Але як каже основна заповідь юристів: шукай, кому це вигідно. А аналітики схиляються до того, що Масхадову такий сплеск емоцій нині начебто не дуже зручний. Як знати?

Й останнє. З учорашнього дня мешканців Чечні позбавлено можливості дивитися програми російських каналів — ГРТ й РТР. Військовий комендант Чеченської республіки видав наказ про припинення трансляції цих каналів, тому що російські телекомпанії необ'єктивні і вряди-годи передають неперевірену й спотворену інформацію про Чечню. А це негативно впливає на суспільно-політичну обстановку в республіці...

Яна СТАДІЛЬНА, «Голос України»

Нам би їхні проблеми...

У ПЕРЕВАЖНОЇ більшості українців мобільний телефон асоціюється з обов'язковим атрибутом заможного й забезпеченого життя, а оскільки саме більшість до даної категорії не належить, зрозуміло, що ця іграшка викликає в обивателя, м'яко кажучи, почуття ніяковості. Однак згадаємо: колись і телевізор був мало кому доступним дивом. А час не стоїть на місці і диктує свої закони. І у благополучніших західноєвропейських країнах «мобілка» — не розкіш, а річ повсякденно необхідна. Проте ставлення до неї часом не менш негативне, ніж у нас. Але з іншої причини.

Що робити, коли поряд з вами в театрі, кіно, ресторані чи іншому місці раптом опинився сусід, у якого постійно дзвонить мобільний телефон, який заважає насолоджуватись одержуваним задоволенням? Виявляється, за нинішньої загальної європейської «сотовизації» це явище з найпоширеніших. Але, як кажуть, те, що одна людина вже зробила, інша завжди...

Саме так вирішив 54-річний француз Рауль Жиро. Він активно приступив до пошуків «протиотрути», що дозволяє хоча б на деякий час «нейтралізувати» дзвінки своїх балакливих сусідів у громадських місцях. І він не лише створив його, але й офіційно одержав патенти на виготовлення «переносного випромінювача перешкод», за допомогою якого — до того ж у шести варіантах — можна примусити замовкнути мобільний телефон.

Суть винаходу полягає в тому, що невеликий електронний пристрій з двома антенами посилає сигнал-перешкоду, який робить неможливою будь-яку розмову по телефону. При цьому в абонента, який викликає, створюється враження, що цей номер зайнятий чи не відповідає. На думку винахідника, мобільний телефон, ставши одним з геніальних винаходів нинішнього століття, сьогодні перетворився на справжнє страхіття для людей, які мимоволі мають страждати від нього.

Перші «випромінювачі перешкод» можуть з'явитися на французькому ринку вже наприкінці нинішнього року, якщо ними зацікавляться серійні виробники. А до них уже виявили великий інтерес — кількість попередніх заявок сягнула вже за 80 мільйонів штук. Однак Рауль Жиро висловлює побоювання, що фірми-виробники «мобілок» можуть відповісти ударом на удар і тоді доведеться починати все спочатку.

А згідно з останніми даними, опублікованими у французькій пресі, 57 відсотків французів виступають за те, щоб цілком заборонити або обмежити використання мобільних телефонів у громадських місцях, прирівнявши незручності й дискомфорт, якого вони «завдають», до шкоди, наприклад,.. куріння.

До речі, як повідомили британські медики, мобільні телефони здатні викликати підвищення артеріального тиску внаслідок дії інтенсивних електромагнітних полів апарата. Звичайно, вони перш за все впливають на господаря. Але хто може дати гарантію, що поза зоною випромінювання перебуває, скажімо, людина, яка сидить поряд?

Поки що достеменно відомо, що підвищення тиску настає після 35 хвилин безперервної розмови. Британські медики також зареєстрували різке — шестикратне — збільшення скарг на головний біль тих, хто щодня проводить понад годину у переговорах мобільним телефоном.

Нам би їхні проблеми, — скажете ви. І важко з цим не погодитися. Однак у дуже недалекому майбутньому ці типово «їхні» проблеми стануть нашими.

ДЕ ВИ, ІНКИ?

Прийшов. Побачив. Сфотографував

Помітили — у кожному місті є свої диваки! Скажімо, ось ця мадам бальзаківського віку, в широченній спідниці і з парасолькою в руках, по обіді щодня прямує на центральну алею Барселони. У неї закохані голуби, але від неї нудить довколишніх хазяїв крамничок. Біля неї завжди натовп туристів-зівак. Пані густо нафарбована і грає Кармен. Кружляє, граціозно, як їй здається, підбираючи спідницю, і голосно-голосно співає. Її сопрано та стукіт каблуків зовсім не лякає голубів — ті перевальцем дріботять слідом і пурхають довкола. По закінченні вистави мадам збирає монети, йде в найближчу крамничку, купує хліба і кришить своїм пернатим помічникам. Славою треба ділитися...

А цей чолов'яга, що сурмить у центрі німецького міста Ганновера, недавно спустився з гір. В Андах індійці навчили його грати на своїх древніх інструментах і подарували мокасини. Інколи, коли йому стає немилий світ, він натягує на ноги оту взувачку, бере оберемок труб і йде собі на вулицю. Я слухав ту гру: вона надзвичайно сумна. Так сумують лише за зниклими світами. Де ви, інки?..

Віталій СУДДЯ.
Фото автора.

Безсовісно брешуть

МЕРЗЕННИМИ вигадками назвав заступник голови Держради Куби Карлос Лахе інформацію газети «Маямі геральд» про те, що кубинський лідер Фідель Кастро переніс минулого року тяжке захворювання, яке впливає на головний мозок. Карлос Лахе обіймає одну з ключових посад у кубинській ієрархії і фактично виконує функції прем'єр-міністра, здійснюючи оперативне керівництво економікою острова.

З приводу статті у флоридській газеті, котра претендує на сенсаційність, висловився й офіційний представник МЗС Куби Алехандро Гонсалес. Зазначивши, що такі «малоправдоподібні публікації не вперше з'являються в американській пресі», він підкреслив — «у президента відмінне здоров'я».

Американська газета минулої неділі надрукувала інтерв'ю з якоюсь Елізабет Трухільо. Ця кубинка, котра емігрувала до Коста-Ріки, зокрема, твердить, що була у бригаді лікарів, яка надавала допомогу Фіделю Кастро, нібито госпіталізованому в період із 22 по 28 жовтня з діагнозом гіпертонічна енцефалопатія. Йдеться про захворювання, яке супроводжується різким підвищенням кров'яного тиску, що може призвести до інсульту і навіть смерті хворого. За заявою Елізабет Трухільо, курс лікування Фіделя Кастро полягав в основному у застосуванні седативних препаратів «майже до стану коми, щоб відвернути утворення тромбу».

Однак тим, хто уважно слідкує за подіями на Кубі, уже під час першого прочитання статті впала в око явна неузгодженість. Річ у тому, що 25 жовтня Фідель Кастро — за версією «Маямі геральд», лежачи майже в коматозному стані — насправді провів шестигодинну зустріч з офіційним представником Ватикану Хоакіно Наварро Валльсом. За словами представника Святого престолу, бесіда, під час якої обговорювалися деталі очікуваного у січні візиту на острів Папи римського, відбувалася «в спокійній щирій обстановці».

Чутки про важке захворювання, а то й смерть Фіделя Кастро з регулярною періодичністю з'являються на Заході і перш за все в середовищі контрреволюційної кубинської еміграції. Наприклад, у серпні минулого року, невдовзі після того, як Фіделю Кастро виповнився 71 рік, у Маямі стали посилено мусувати чутки про його смерть. Однак 1 вересня він з'явився на мітингу, присвяченому початку навчального року, і, виступаючи під зливою, заявив: «Час від часу когось із нас «відправляють на той світ». Ми навіть не утруднюємо себе спростуванням цих чуток».

За матеріалами зарубіжної преси.

Яна ОСАДЧА, журналіст

Пролітатимете через Гонконг — пролітайте

Глава адміністрації Гонконгу Дун Цзяньхуа розпорядився створити незалежну комісію для визначення причин кризи у новому міжнародному аеропорту Чеклапкок. «Ми маємо з'ясувати, чому виникло так багато проблем і хто несе за це відповідальність», — наголосив він.

Ультрасучасні «повітряні ворота», що входять до п'ятірки найбільших аеропортів світу, було офіційно відкрито з великою помпою 2 липня у присутності голови КНР Цзян Цземіня й на ознаменування першої річниці повернення Гонконгу під юрисдикцію Китаю. 6 липня Чеклапкок введено в комерційну експлуатацію. Та виявилося, що аеропорт до неї не був готовий. Відразу очевидними стали такі недоліки, як: порушення графіка руху літаків, години очікування багажу і його зникнення, бездіяльність інформаційних табло, телефонів, кондиціонерів. Але найбільше криза зачепила вантажні повітряні лінії.

Через збій комп'ютерної системи застрягли вантажі на 2,5 млрд. доларів. Нагадаємо, що Гонконг — найбільший у світі перевалочний пункт повітряних вантажоперевезень. Втрати експортерів та імпортерів продукції, що швидко псується, оцінюють у мільйон доларів. Позови і контрпозови незчисленні.

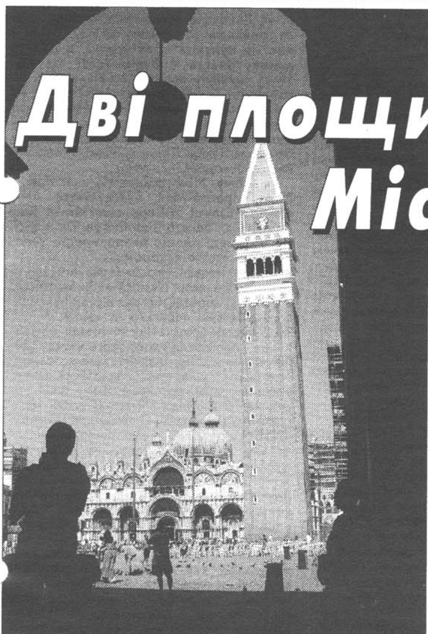
У зв'язку з ситуацією, що склалася, запроваджено 9-денну заборону на приймання нових вантажів. Як кажуть, до з'ясування обставин. До комісії з «розбору польотів» увійдуть представники гонконгівської громадськості та два зарубіжних експерти. Результати її аналізу, запевнила адміністрація, буде оприлюднено.

Сергій КОВАЛЬЧУК (фото),
Ольга КЛЕЙМЕНОВА,
«Голос України»

Дві площини часу. Місто одне

Тіла маленьких острівців, в яких пульсують сині вени каналів. Вени Венеції. Такий феномен урбаністики, як і кожна старовина, — феномен потрійний. Адже це —заморожений у брилах каміння час. І в тому часі навіки, як краплі у бурштині: гондоли, маски карнавалу, венеціанський живопис, скоби мостів, верхівки храмів, різнобарвна цегла споруд, туристи-мурашки...

Якби ці двоє чоловіків могли пересуватись трансчасовою машиною, то, можливо, зустрілися б десь поміж древніми стінами на арочному мості. Перший — наш фотокор Сергій Ковальчук, який щойно повернувся з Венеції. Другий — наш читач із Канева В. Ф. Дегтяренко, в листі якого — небагатослівне, драматичне автобіографічне оповідання.

Подякувавши авторові «ГУ» за статтю про Бруней, читач покартав нас, що в газеті «ніхто не писав про Венецію»— «перлину Адріатики, острівну красуню». А ще повідав: «Венецію я знаю добре. В тяжкі роки війни мені на долю випало бути у Венеції, працювати в порту у 1944—45 рр. Нас було шість українців, яких вивезли фашисти до Німеччини, а потім на роботу в Італію. Ми брали участь у її визволенні від фашистів у Гарібальдійській бригаді, нам видали документи після Перемоги, і ми поїхали додому, але я попав на Колиму». Туди — де «мотав строк» і академік С. Корольов («якого врятував Туполєв»)...

Тут, під диктовку долі, перемішані різнорідні реалії. Зміщені перші-другі плани. І герої, немов позичені з різних книжок. Це — авантюра самого життя, на гребені якої — обриси міста баркарол і каналів.

Ми колись обов'язково напишемо про Венецію — з усякими-всілякими подробицями. А тепер, як чаклуни і фантасти, зіллємо різні роки в одну пробірку (газета може все!). Влаштуймо зустріч для фотокора Сергія та ветерана-гарібальдійця. На одній сторінці і водночас у місті, що різної доби зачарувало обох.

Енергозбереження

Ці будинки «дихають»... настроєм господарів

У НЕДАВНІЙ публікації під рубрикою, що стала вже традиційною в «ГУ», було порушено проблему будівництва комфортного житла як ще одного чинника економії енергоресурсів. Проте в читацьких відгуках окреслився абсолютно незвичайний поворот теми. «Енергозбереження, економія — все це правильно, але, за великим рахунком, для кого затіяно «кардинальні реформи» і нововведення, якщо людям живеться погано?» — написав киянин М. Пилипенко. А схвильований голос із Житомира, який прорвався у редакційному телефоні, і зовсім налаштовував на філософію: «За останні роки населення України зменшилося на 2 мільйони. Бігаємо, метушимося, намагаємося утриматися на плаву... і вибиваємося з сил. Врятований той, у кого є тиха гавань, природне «енергетичне джерело» — добрий дім, де людина відновлює сили і морально, і фізично. Та подивіться, де ми всі живемо, на що перетворилося комунальне житло? Сходові клітки, площадки в під'їздах гірші за конюшні. А ви ще пишете, що «теплий дім», у якому не життя, а казка, — взагалі один, та й той у столиці. На що ж накажете сподіватися?».

Наказувати, шановні читачі, звичайно, не можемо. Проте все, що в наших силах, зробимо. Якщо ви були уважні, то пам'ятаєте, як писали ми про надії самих будівельників, які задумали зводити зручні теплі будинки. Вони вочевидь потребували уваги, підтримки. І ось сьогодні вже можемо сказати: крига скресла. Споруджується не один, а п'ять таких будинків і не лише на Позняках, а й у центральних районах Києва. А взагалі ПТ «Познякижитлобуд» (підприємство в складі державної корпорації «Укрбудматеріали») планує розширювати обсяги будівництва до 5—10 будинків на рік. Про це — наша розмова з головою ради директорів «Познякижитлобуду», доктором технічних наук професором ***НВЕРОМ МХИТАРЯНОМ.***

— Нвер Мнацаканович, колектив ваш молодий і на ринку житла тільки-но формує свою торгову марку. Якщо двома словами, як би ви її представили спеціалістові та обивателеві?

— Для людей недосвідчених взагалі сказав би тільки одне слово — «комфорт», а для тих, з ким, можливо, довелося б у майбутньому працювати, додав би, що наш принцип і мета — будівництво зручного та якісного житла з урахуванням енергозберігаючих технологій. Без цього в період кризи енергоресурсів просто не вижити, а у сприятливіші часи саме це дасть змогу жити добре. Як, наприклад, у багатьох західних країнах, де ніби й багато всього, але рахунок усьому знають.

— Комфорт — це насамперед тепло? Чи до «візитної картки» вашого підприємства є додаткові пояснення?

— Звичайно, тепло, але не будь-якою ціною. Батареї, що пашать жаром, нічого спільного з підвищеним комфортом не мають. Вони, швидше, — показник безгосподарності, марнотратства. Адже щоб температура повітря у приміщенні піднялася хоча б на один градус, треба додатково нагрівати воду в радіаторі, а це великі енергозатрати, причому аж ніяк не виправдані. Медики давно визначили, що зона комфорту лежить між 19 і 21 градусом. Гігієністи навіть вивели цифру нормальної для житлових приміщень температури — 18 градусів. Але в традиційних, звичних для всіх будинках-коробках старої конструкції за такої температури навряд чи хтось відчує себе затишно. А «винні» стіни. Температура на їх поверхні відрізняється від температури повітря на 6 градусів, і людина, перебуваючи в таких стінах, мерзне від променистого теплообміну. Якщо утеплити стіни і встановити сучасні вікна, то радіаційний теплообмін буде мінімальний. Непомітно для себе жильці взагалі перестануть звертати увагу на температуру повітря. Дітлахам бігати босими ногами по підлозі навіть взимку, а дорослим ходити по квартирі у легкому одязі буде так само природно, як дихати.

— Погано уявляю собі це, знаючи, що ні теплою батареєю, ні гарячою водою комунальники нас тепер не балують. Наступної зими, схоже, вся надія буде на обігрівачі та водогрійки, попит на які вже тепер зріс.

— Наше житло, повторюю, принципово відрізняється від того, до якого ви звикли. За основу було взято стару добру схему — будувати з цегли. Адже це мрія і традиція народу. Міцні цегляні кладки зберігаються століттями, чого не ризикну передректи залізобетонним конструкціям. Самі знаєте, в цих «коробках» то шви «течуть», то стіни пліснявіють... У наших будинках стіни повністю відповідають новим стандартам теплотехніки, товщина їх — близько 70 см. Але «в парі» з цеглою йде унікальний, також зовсім незаслужено відкинутий у вітчизняному будівництві утеплювач — пористий бетон. Його ще називають пінобетоном. Матеріал було розроблено за часів Союзу. В Україні, знаю, працювало до десяти виробничих майданчиків. Та оскільки економія взагалі була тільки на словах, успіх пінобетону не світив. Запроваджувати його в «виробництво» сучасних багатоповерхових будинків почали тільки ми. Особливість цього матеріалу в тому, що він всуціль складається з пор — повітряних вічок, відмінно зберігає тепло і поглинає звук. За хімічним складом — нейтральний, екологічно чистий. Стіни з цегли та пористого бетону буквально «дихають», створюючи в житлових приміщеннях особливий мікроклімат, про який я вже казав. Тут завжди чисте повітря, не буває ні духоти, ні холоду.

— Це ваше ноу-хау?

— Та де там! Весь світ будує комфортне престижне житло у такий спосіб. Пінобетон за кордоном знають і цінують давно. Інша справа, що корпорація «Укрбудматеріали» нині всіляко намагається підтримати вітчизняних виробників такої продукції. І хоч ринок завалено імпортними будматеріалами, на своїх майданчиках ми використовуємо в основному те, що випускається заводами України. Повірте, є чудові розробки, і ми маємо намір стимулювати їх впровадження. Поки що — хоча б прикладом. Ось побачите, людям дуже скоро сподобається також вести облік витрат води, тепла, оскільки це не тільки економія, а й запорука того, що в тебе, наприклад, не відключать гарячу воду. Мешканцям наших будинків вигідно платити за лічильниками, які ми одразу встановлюємо (виходить навіть менше за тариф!), і ніхто не ходить у боржниках.

— Судячи з усього, конструкція ваших будинків також особлива, якщо будуєте принципово «по-іншому»?

— Не сприйміть як нескромність, але проекти ПТ «Познякижитлобуд» справді оригінальні. Ми з колегами вважаємо, що наш бізнес докорінно відрізняється від торгівлі продуктами чи навіть енергоносіями. Ми продаємо те, що будуємо. А дім, він же не зникне, не випарується. Він у всіх на виду. Уявляєте, якщо будівля потворна, некрасива, зовсім чужа загальному архітектурному ансамблеві міста? Сорому не оберешся! Кожен буде тикати пальцем... Ми хочемо, щоб не тільки тепер, а й багато, багато років опісля люди згадували нас добром. Тому максимум зручностей запроектовано зразу: у цокольному поверсі — гаражі, мережі магазинів, сервісні служби. А сама по собі конструктивна схема будівлі передбачає поздовжні несучі стіни. Завдяки цьому квартири легко переплановуються, рамкокаркасні будинки дуже стійкі. Аналогічні конструкції вистояли у Вірменії під час землетрусу. Та це, не дай, Боже, звичайно. Нехай краще краса, неповторність вражають.

— А ціни на ваше житло також вражають? Як щодо збереженням «ресурсів» громадян?

— Докладно пояснювати не буду, щоб не сприйняли за рекламу. Скажу тільки: **у нас не купують нове житло, а беруть пайову участь у будівництві.** Це дає змогу уникнути посередників і чимало заекономити. А клієнти найрізноманітніші — від бізнесменів, державних службовців до військових та студентів. Так-так, не дивуйтеся, жити комфортно цілком по кишені багатьом. Треба тільки добренько порахувати. Приходьте, навчимо.

— Нвер Мнацаканович, сьогодні в Києві просто-таки будівельний бум. Центр столиці змінює обличчя, в мікрорайонах багато новобудов. Ви в цьому громадді планів безпосередні учасники чи стоїте осторонь?

— Ще недавно могли б сказати, що зі своїми новинками б'ємося як риба об лід. Тепер же, справді, багато що змінюється. Міська влада побачила в нашій роботі розв'язання цілої низки проблем: розширення і поліпшення житлового фонду (адже ми ще й старі будинки хочемо реконструювати, утепляти), теплозбереження, економію енергоресурсів. Тому наші починання й зустріли підтримку глави міськдержадміністрації Олександра Омельченка, його першого заступника Станіслава Сташевського, начальника головного архітектурно-планувального управління Києва Сергія Бабушкіна, начальника Управління архітектурного будівельного контролю Олександра Ребицького. Але я недаремно сказав «починання». Енергозберігаючі технології в будівництві треба розвивати. Це важкий шлях (на собі випробували!), але життєво необхідний для вітчизняної економіки. Адже, як почнеться, так і піде далі. Отож відповідальність ми розуміємо. А для себе нічого особливого не просимо — тільки можливості працювати.

Інтерв'ю вела Людмила МЕНЖУЛІНА.

На знімку: Нвер Мхитарян.

Ірина ПИСАРЕВСЬКА, *журналіст*

Гра без правил

27 БЕРЕЗНЯ цього року Леонід Кучма видав указ «Про додаткові заходи щодо компенсації громадянам втрат від знецінення грошових заощаджень в установах Ощадного банку України і Укрдержстраху». Указ та відповідна постанова передбачають передачу не отриманих до 1 липня компенсаційних сертифікатів (КС) державним структурам. Згідно з постановою Кабміну від 5 червня 1998 року ними визначено інвестиційні компанії «Держінвест» та «Фінпром». Згідно з указом, «Держінвестові» планується передати всі неотримані КС зі страхової компанії «Оранта», а до «Фінпрому» — з Ощадного банку.

Представники компанії «Прайс Уотерхаус», а саме директор програми масової приватизації в Україні Джон Джонсон, вважають, що розроблена українським урядом система передачі державним інвестиційним агенціям неотриманих КС не тільки зірве виконання програми сертифікатних аукціонів, а й надходження, отримані за нововпровадженою схемою, найімовірніше, виявляться меншими, порівняно з тими, які можна було б отримати від прямого продажу за гроші акцій найпривабливіших підприємств України.

Яка ж система пропонується натомість? Як зазначалося вище, всі неотримані КС переходять до «Держінвесту» та «Фінпрому», яким надано повноваження купувати акції держпідприємств, що пропонуватимуться на спеціалізованих аукціонах за КС. Фонд держмайна України повинен збільшити квоти розміщення акцій за КС для 399 найпривабливіших об'єктів, які перебувають у стані приватизації. Акції таких підприємств буде запропоновано для продажу на серпневому аукціоні за КС. Згодом «Держінвест» та «Фінпром» мають реалізувати їх на вторинному ринку через посередника за грошові кошти. Суми, що дорівнюють номінальній вартості акцій, буде перераховано до держбюджету і частково спрямовано на відшкодування громадянам втрат від знецінення їхніх грошових заощаджень. Усі грошові надходження, що перевищують номінальну вартість акцій, буде використано для санації визначених підприємств.

За словами Віталія Ковтюха, генерального директора Української асоціації інвестиційного бізнесу, указ Президента ні поганий, ні добрий. Справа в тому, що Верховна Рада прийняла постанову про продовження терміну видачі КС до 1 листопада 1998 року, хоча, на думку багатьох фахівців, постановою закон змінити не можна — потрібно внести до нього зміни. Проте зазначимо, що у Верховній Раді вже чекає на розгляд проект закону про внесення змін до Закону України про державну програму приватизації.

Сьогодні КС отримали 30% населення України. Неотримані компенсаційні сертифікати ще не передавалися ні «Фінпрому», ні «Держінвесту». А Президент тим часом, 7 липня 1998 року, підписав новий указ — про створення Національного агентства України з управління корпоративними правами, яке має дбати про ефективне використання державної власності. Ось такий шарварок, в якому дуже важко розібратись. Та й узагалі, чи потрібен цей сертифікат? За словами того ж Віталія Ковтюха, КС, на відміну від майнових сертифікатів, можуть бути повернуті в установи Ощадбанку з подальшим відшкодуванням втрат від знецінення вкладів. Та це дуже далека перспектива, бо хоч держава і взяла на себе зобов'язання відновити знецінені заощадження виключно у грошах, але зрозуміло, що сьогодні їх немає і невідомо, чи будуть...

Залишається додати, що КС — не цінні папери, а випущене державою боргове зобов'язання, яке можна назвати «замилюванням очей»; номінальна вартість його 10 гривень, ринкова — 1,19 гривні.

Що ж, наші закони відомі небагатьом, вони — таємниця маленької групи «аристократів», які керують нами. Ми переконані, що їх слід дотримуватись, але все ж буває дуже гірко, коли тобою керують за законами, яких ти не знаєш. У нашому випадку саме «організатори гри» не визначили чітких правил.

Завтра — День працівників торгівлі

«Човниками» ми не будемо, якщо нас підтримає держава

НЕ ЗНАЮ, як кого, а мене деякі професійні свята наводять на невеселі та дивні думки. За часів, які нині хочуть повернути нам комуністи, споживча кооперація була найбагатшою організацією у нашій системі торгівлі. Пригадайте: вся імпортна техніка, одяг і взуття спочатку з'являлися в сільських магазинах. Можна було все дефіцитне купити лише пайовикам, та й то в обмін на зерната, яйця... Кооперація мала й свою потужну виробничу базу: м'ясні та овочеві консерви можна було «дістати» в її магазинах, печиво та газовану воду можна було вже й купити. А якими заморськими товарами були забиті величезні склади обласних баз споживчої кооперації! Саме там було видно належність нашої кооперації до міжнародної. Щоправда, плодами цієї належності користувалися партійні та радянські керівники, а не пересічні покупці. Але все-таки...

Ілля ЛАТУЛ.

І ось нещодавно побував на універсальних товарних базах системи в кількох областях і жахнувся: пустота! А які площі «гуляють»!

— Невже вщент розвалилася торгівля і в кооперації? — запитую голову правління Миколаївської облспоживспілки Іллю Латула, який пропрацював у системі від рядового продавця до керівника і отримав за це почесне звання заслуженого працівника сфери послуг.

— Я не хотів би вести бесіду на порівняннях: мовляв, було так, а тепер інакше. Давайте з самого початку домовимося: не слід казати, що на дестабілізації господарсько-фінансової діяльності кооперативних організацій області позначилося поглиблення економічної кризи в країні, спад обсягів виробництва, неплатоспроможність сільського населення. А на ваше запитання відповім: кооперація жива й житиме! Інша річ, що ми переживаємо скрутні часи, адаптуючись до роботи в ринковій економіці. Нині радуємося навіть тому, що після закриття рахунку № 81, хоча й зазнали збитків минулого року і в першому кварталі нинішнього, але вони, після Криму та Чернівців, із 25 областей країни найменші.

— Ілле Яковичу, згоден, що про ковбасу по 2.20 і відпуск товарів за записками або дзвінками перших секретарів обкомів і райкомів говорити не варто. Але люди бачать, що система споживчої кооперації з її потужною виробничою та торговельною базою нині поступається навіть дрібним коробейникам.

— А ось з цим давайте розберемося докладніше. Споживча кооперація на відміну від дрібних коробейників працює не в «тіні», а отже, платить величезні податки. Я вже не кажу про витрати на утримання тієї матеріально-технічної бази, що не використовується, про надмірно високі транспортні витрати. Що продає коробейник у райцентрі? Жуйки, «снікерси», «марси»... А ми в найвіддаленіші села веземо сіль, сірники, хліб, тобто те, без чого селянинові просто не прожити. А в бабусь у селах немає грошей навіть на хліб. Наші продавці інколи ділять буханець на чотири частини і роздають їх людям у борг. Не маючи грошей, ми не можемо закуповувати нові товари. Той, хто працює в «тіні», цих проблем не знає. І споживчій кооперації потрібна підтримка бодай у скасуванні місцевих податків.

— Як я пригадую, Президент України в листопаді минулого року дав доручення органам місцевої влади сприяти споживчій кооперації...

— Його не було виконано. І воно спричинило нове — від 15 травня. Ми його обговорили на шостих зборах ради Миколаївської облспоживспілки одинадцятого скликання і звернулися до вищих ешелонів влади з проханням зробити кооперацію рівноправним учасником ринкових відносин в економіці держави.

— Дивне формулювання — «зробити рівноправним учасником». Просто будьте ним!

— Ви самі знаєте, що в нас усе регулюється законами, і обминати їх ми не збираємося. Та хіба не нонсенс, що, обслуговуючи майже 600 тисяч селян області та виплативши державі 18 мільйонів гривень податків й ін-

ших платежів до бюджету, кооперативні організації та підприємства зазнали збитків на 3,4 мільйона гривень.

У багатьох селах кооперативні магазини виторговують за місяць по 100—200 гривень. Це плюс, і дуже маленький. А тепер про мінуси. Податки, інші платежі до бюджету та позабюджетних фондів, амортизаційні відрахування, плата за освітлення, опалення, охорону, доставку товару, зарплата, відсотки за кредити та інші витрати на утримання сільського магазину... Тобто магазин не окуповує себе.

— То здайте його в оренду тим самим коробейникам...

— І раді б, та хто візьме? Вартість усіх споруд дуже висока, отже, й орендна плата непомірно висока. Якщо ми знизимо орендну плату, то цим відразу зацікавляться податківці, бо зменшується ПДВ і менше грошей надходить до державної скарбниці.

— А так нехай краще пропаде...

— Виходить, так. У зверненні ми й пропонуємо на державному рівні прийняти документ, який установлював би для кооперації пільги щодо податку на додану вартість з продажу товарів, що їх реалізують у селах, пільговий порядок кредитування, встановлення оплати за електроенергію на тому самому рівні, що й для підприємств агропромислового комплексу.

А чи не абсурд, що організації споживчої кооперації України включено до переліку монополістів? Нехай Антимонопольний комітет уважно вивчить ринок торговельних послуг на селі, скаже, який додатковий прибуток ми отримуємо.

Наведу приклад з продажем хліба. Це — п'ята частина всього товарообороту в обласній системі кооперації. За перший квартал заборгованість торгівлі хлібозаводам становила 460 тисяч гривень, тобто майже місячний обсяг випікання хліба всією системою. Вони не можуть купити борошно, паливо, тому на грані зупинення хлібозаводи в Арбузинці, Доманівці, Єланці, Вознесенську, Казанці. Звісно, цією ситуацією відразу скористалися підприємці, котрі відкривають міні-пекарні.

— Нічого в цьому поганого не бачу. У вас з'явилися конкуренти, і казати про монополію справді абсурдно. Виживає той, хто краще працює.

— А я додам: працює в «тіні». Адже підприємці не везтимуть хліб у далекі села і не роздаватимуть його бабусям, які не отримують пенсії місяцями і не можуть продати щось із свого городу. А ми веземо й продаємо собі на шкоду, бо знаємо: виживе кооперація — виживе й село. Ось тільки в нервових умовах ми працюємо з підприємцями та різними коробейниками.

Я щойно закінчив співбесіди з головами правлінь райспоживспілок. Кожен з них подав свою програму виживання до кінця року. Ми не збираємося миритися з труднощами. Мої основні вимоги — зберегти матеріально-технічну базу, кадри, серйозно зайнятися заготовками зерна, соняшнику, м'яса, молока, овочів у населення, рішуче відійти від натуроплати, позбутися дебіторської заборгованості, знижувати на ходові види продукції ціни, щоб конкурувати з підприємцями.

— Ілле Яковичу, а чи не здається вам, що для сучасних ринкових умов ваша система громіздка? Дрібний торговець відчув момент і намагається вичавити з нього якнайбільше... «Човники» завозять на ринки все наймодніше з Туреччини, Китаю. Та й у магазинах продукти відпускають не за записками. Є гроші — бери.

— Отож-бо, якщо є гроші. Я ж розповідав про виручку в сільських магазинах і платоспроможність селян. І в тому, що не використовуємо сповна матеріально-технічну базу, — не наша вина. Інша справа, що наші фахівці та керівники не можуть «перебудуватися» для роботи за нових умов. Наприклад, під час співбесід багато хто з керівників районної ланки скаржився на брак коштів на придбання цементу, шиферу, фарб, скла. І водночас у залишках товарів сезонного попиту в нас заморожено 2,4 мільйона гривень. Багато хто легко йде на невиправдані витрати, не рахує результати наперед. Тобто працює по-старому. Я попередив: жодних бартерних відносин, жодних посередників, учіться працювати за нових умов.

— І є зрушення?

— В обласному центрі ми створили нове підприємство «Миколаївкоопзаготторг», яке об'єднало кілька збиткових організацій. І за короткий час його керівник Анатолій Костянтинович Савицький зумів так налагодити роботу, що розрахувався з боргами і навів порядок на ринках Миколаївщини. Але докорінного перелому в роботі, якщо чесно, ще немає. Нашій системі саме тепер необхідна підтримка держави. Тоді запустили б на всю потужність свою виробничу базу. Інакше всі господарські організації можуть бути оголошені банкрутами. А це цілковитий розвал системи. Її відродження я бачу і в закріпленні власності за членами споживчих товариств. Наші пайовики, все населення мають повірити в споживчу кооперацію, відчути економічний зиск від членства в ній і постійно збільшувати свої внески, щоб стати справжніми господарями системи.

— У ваших словах зараз пролунали оптимістичні нотки, а то невесела вийшла у нас розмова напередодні свята. Але ж у системі споживчої кооперації країни працює понад 450 тисяч чоловік, які заслуговують на вдячність за те, що допомагають вижити селу. Зі святом вас!

Ярослав СЕРГІЄНКО.

На знімках: в магазині споживчої кооперації м. Новий Буг Миколаївської області торгують лише власною продукцією; старший кухар новобузького кафе «Тет-а-тет» Тамара Олександрівна Каплун працює у системі споживчої кооперації багато років.

Фото Олександра АЛЕКСЄЄВА.

Миколаїв.

Ольга ГОРОДНЯ, журналіст

Заробляти чи байдикувати?

Фрагменти

70 відсотків дітей та підлітків хотіли б працювати у вільний час, якби знали, де знайти безпечну та цікаву для себе роботу.

Часи, коли жваві хлопчаки кидалися з ганчіркою і шампунем ледь не під колеса авто, відходять у минуле. Для багатьох з юних підприємців — це вже дрібний неприбутковий бізнес. Та й інспекція ДАІ зазначає, що збільшився травматизм серед таких стихійних мийників машин. Водії бувають неуважними, діти недостатньо обережними, тож не дивно, що працівники ДАІ почали проганяти їх з центру міста і з найгарячіших перехресть столиці.

Поділ за «сфери впливу» перенісся на платні автостоянки та місця найбільшого скупчення машин. Але й там кількість конкуруючих компаній вочевидь поменшала. Однак мені пощастило натрапити на одну з таких, неподалік центру Києва. Четверо хлопців ретельно вимивали новеньку «Ауді». Перше, що впало у вічі, це добра оснащеність мийників. Окрім звичайних вже знарядь праці — відра, ганчірки, шампуню, — вони мали добрий десяток різних щіточок і миючих засобів.

Познайомившись зі мною, хлопці погодилися розповісти про деякі тонкощі свого бізнесу. 12-річний Вітько і його 9-літній брат Сашко займаються цією справою вже років зо два. Спочатку мили скло проїжджаючих машин біля світлофорів, потім трохи торгували бензином біля автозаправок — купували дешевше, а перепродували дорожче. Тепер ось зі своїми друзями, 13-річним Олегом та 14-річним Ігорем, брати кочують по всьому Києву і миють машини. Всі вони з неповних та малозабезпечених сімей. Вітька з Сашком виховує одна мати, її зарплатні вистачає лише на харчування, та й то дуже скромне. В Олега, за його словами, є лише старенька бабуся, батьки померли. Лідером їхньої «артілі» є худорлявий, небагатослівний Ігор. Татова зарплата електрика на заводі дуже часто менша за той заробіток, що приносить син. Тобто всі хлопці частину грошей віддають у сім'ю.

— У нас раніше було постійне місце біля Бессарабки, — каже Ігор, — але тепер туди стало незручно заїжджати, і ми звідти пішли.

— А не боїтеся потрапити на «чужу» територію?

— Ні, — відповів Олег, — ми майже всіх знаємо, і нас ніхто не чіпає.

Те, що мийники поділили між собою кожен мікрорайон, я вже знала. А що в них є свої рекетири і свій «дах», — почула вперше. На запитання, хто їх «пасе» і скільки забирають, Ігор дипломатично відмовчався. Так, є в них «охорона», без неї нині не можна! Скільки дають —секрет фірми.

— Це не ті «круті», що їздять з «пушками» — роз'яснив Ігор, — їм на нас наплювати, це так, місцевий рекет, їм років по 18—20.

— А я недавно цілих 100 баксів заробив! — встряв у розмову Сашко. І друзі це підтвердили. Непосидючий, верткий, наймолодший в їхньому гурті Сашко охоче ділився своїми враженнями і про прибутки, і про витрати. Ще подитячому безпосередній, він не навчився тієї обережності і замкненості, яка простежувалася в старших друзів по бізнесу.

— Ми в неділю на Русанівці стояли, — розповідає Сашко, — під'їхав «крутий» на «мерсі», ну я помив його машину, навіть у салоні протер, а він прийшов потім, подивився на мене і дістав 100 баксів. Я навіть не повірив, що це мені, подумав, що треба піти в кіоск розміняти. А він простягує і каже: «На, бери, пацан, хоть отъешься... «.

— Чесно кажу, — присягається Сашко, — всі хлопці бачили. І дивиться на мене своїми ясними блакитними очима, які, може, й підкупили «крутого» своєю безпосередністю.

— Так ми половину мамі віддали, — продовжує він, — а собі скейт купили, один на двох з Вітьком, кросівки справили, штани і куртки на зиму.

— І цілий тиждень з «Макдональдса» не вилазили, —додає Вітько.

— Тепер не завжди заробиш, — продовжує Ігор, — бо не всі хочуть, щоб ми мили їхні дорогі машини, бояться, що подряпаємо. А в нас он скільки інструментів, я все передбачив.

З усього видно, що займаються хлопці цією справою професійно. Про школу і своє майбутнє говорять неохоче. Хоча й розуміють, що все життя цим займатися не будуть. Вони вже зовсім самостійні, ці юні громадяни, і надіються лише на себе.

— Ми не торгаші якісь, — з погордою зазначив Ігор, витираючи свої натруджені, вже зовсім недитячі руки. Що ж, можливо, це і непогано для майбутнього чоловіка, який з юного віку знає ціну власній праці. Хочеться вірити, що в цієї четвірки все буде добре, і в дорослому житті вони не позаряться на легкий заробіток. Дай Боже!

Ось такий, невеликий епізод із життя дітей великого міста на зламі епох. Хто вони — майбутні Рокфеллери чи жертви обставин, які призвели до зубожіння їхніх батьків? Закони ринку невблаганно диктують нам свої умови, і вже майже нікого не дивує, що наші діти, нічим не гребуючи, вчаться «робити гроші», як на далекому Заході. Але разом із заробітками прийшли до них жорстокі бійки, не по-дитячому важка праця, здирства, приниження. Звичайно, не від ситого життя мої нові знайомі відмивають чужі брудні автомобілі, та й не лише вони. Це поки що один із найприбутковіших видів підліткового бізнесу. Але не всі батьки погодяться заради поповнення свого убогого сімейного бюджету ризикувати життям чи здоров'ям дитини.

Реальна статистика ринку дитячої та підліткової праці відсутня. Як відсутня вона скрізь, де є тіньова економіка. Всі солідні організації, які займаються працевлаштуванням, рідко мають справу з 15-ти та 16-літніми. Саме з такого віку, згідно з українським законодавством, неповнолітній має право на працю. В них, як правило, немає кваліфікації, та й мороки з такою категорією більше; куди простіше взяти на ту саму роботу вдячного дорослого безробітного.

Андрій Ковальчук, головний спеціаліст відділу соціальних ініціатив Київської міськдержадміністрації зазначає, що, дійсно, в суспільстві нині змінилися пріоритети щодо участі дітей в корисній праці за матеріальне винагородження. Коли дитина чи підліток заявляє, що хоче працювати, значить, уже певною мірою усвідомлює себе дорослим. І батькам потрібно серйозно обдумати, в яке русло направити енергію свого нащадка. Або він миє машини чи торгує на базарі, або допомагати дитині реалізуватися в тій справі, яка їй найбільше до душі. Дуже прикро, що сьогодні майже не діє, або дуже комерціалізувалася мережа спортивних та творчих дитячих секцій та гуртків. 43 % з опитаних нами дітей відповіли, що проводять свій вільний час на вулиці, а 30 % — сидять вдома і дивляться телевізор. Тож я вважаю, наголошує Андрій Ковальчук, коли дитина чи підліток хоче самоутверджуватися, обов'язково потрібно допомогти.

— При нашій службі діє Київська молодіжна біржа праці, до якої можуть звертатися всі молоді люди віком від 18 років, — говорить Ольга Мозгова, начальник відділу соціальних ініціатив. — А щодо підлітків, то в нас є волонтерські групи різних напрямів. У старшокласників, які приходять до нас, потреба у спілкуванні, самовираженні не менш гостра, ніж бажання заробити гроші. Тому ми об'єднуємо підлітків у різні цікаві для них проекти.

Леонід БРОВЧЕНКО, «Голос України»

«Я не оригінальний філософ, я просто віруючий»

Цікавий співрозмовник

МАБУТЬ, не в мене одного поставав внутрішній спротив, коли кілька років тому на одному з каналів телебачення з'явився проповідник-африканець, який з екрана телебачення вчив нас слову Божому. Подумалось: дожились, невже у нас своїх священиків не вистачає, що вже чужоземці, та ще й африканці, навчають нас Божим заповідям, залучають до віри, до Христа.

Іншим разом, клацаючи пультом дистанційного управління електронним «ящиком» у пошуках цікавої телепередачі чи фільму, трохи затримався на передачі про служіння у церкві темношкірого проповідника. Привертала увагу незвичність богослужіння. Це було щось середнє між театралізованою виставою, естрадним концертом, монологом одного актора на фоні масовки. Все це різнобарв'я жанрів проймало слово Боже. Звичне подавалося незвично.

Повертаючись одного вечора від друзів маршрутним автобусом, із задоволенням прослухав концерт гурту молодих дівчат, які співали релігійних пісень — про Христа, про віру. Спало на думку: віра вірою, атеїзм атеїзмом, але співають вони гарно. Не знаю, чи були ті дівчата парафіянами африканця-проповідника, чи, може, належали до іншої церкви, але, як і у випадку із богослужінням по телевізору, — заслухався.

Тож коли на одному солідному зібранні побачив серед запрошених і темношкірого проповідника, якого досі бачив лише на екрані телевізора, без вагань підійшов, щоб познайомитися. Він виявився ще й колегою-журналістом за фахом.

Отже — пастор протестантської церкви Повного Євангелія «Слово віри» Сандей АДЕЛАДЖА. Нігерієць. 31 рік. Після закінчення школи виграв стипендію на навчання за кордоном і потрапив до Білоруського державного університету.

— Я ніколи і гадки не мав, що буду проповідником. Мріяв стати вченим, як старший брат, який навчався в Англії, Франції. Чому? Хотілося бути заможнішим. А церкві, як це робить більшість заможних людей, просто допомагати матеріально.

— Але ж до церкви ви залучалися змалечку?

— Так. Оскільки мої батьки були віруючі, то і я ходив до церкви, ставив свічки, молився, читав Біблію, вивчав закон Божий. Мав добрі оцінки, але фактично Бога не знав. Усе це робив найпевніше не тому, що свято вірив у Господа, а тому, що так годиться, тому, що цього вимагали батьки. Не пройнявся до кінця вірою, вів гріховне життя.

Лише десь у 19 років по-іншому почав сприймати віру. Наприклад, почав усвідомлювати, що Ісус помер не взагалі за людство, а за конкретну людину, за мене. Це сталося зі мною раптово, у хвилини душевного потрясіння, під час молитви. Наступного дня я довго ходив вулицями рідного міста і шукав таку церкву. В одній із них звучала музика, люди співали молитовних пісень, обличчя їх світилися благородством, радістю. Відчувалося, що вони мають якийсь особливий зв'язок із Богом порівняно з тими, хто ходив у інші церкви. Серед цих людей я побачив свого улюбленого викладача, якого дуже поважав. Це також відіграло істотну роль.

— А як ви потрапили до СРСР?

— У мене був вибір: або Колумбійський університет, або один із вузів у СРСР. До Америки у мене не було потягу. А от потрапити до супердержави, про яку багато чув, дуже хотілося. Правда, наш пастор застерігав, що у СРСР правлять комуністи, які не вірять у Бога, а тих, хто вірить, висилають до Сибіру — краю, де дуже холодно. Але мене вабило незвідане, небезпека, кликала у путь юнацька цікавість, молодечий максималізм. А потрапивши у Союз, одразу розчарувався: думав, побачу супердержаву, а побачив злиденну країну порівняно з Європою.

— Навчаючись у Мінську за програмою радянських вузів, вам, звичайно, доводилося вивчати атеїзм, марксизм-ленінізм, складати заліки та екзамени з цих дисциплін...

— Я вас зрозумів. Так, я складав заліки та екзамени з цих дисциплін. Фактично я просто переповідав викладачеві все те, що чув від нього на лекціях. А що залишалося робити? Але на заняттях я сперечався з викладачами, обстоював свою точку зору. Мене вважали оригінальним філософом, а я був просто віруючим. Між іншим, я був єдиний із студентів-іноземців мого потоку, хто не палив, не вживав алкоголю, отримав «червоний» диплом.

— Але ж Бог не дає розуму. Можливо, успіхи у навчанні, відмову від алкоголю, цигарок тощо можна просто пояснити природженим талантом, пришвидшеною дорослістю.

— І молоді, і старі страждають пороками —розлучаються, п'ють, займаються розпустою, вживають наркотики тощо. А мені стати людиною допоміг Бог.

— Можливо, цим вадам сприяють економічні негаразди, які тимчасово спіткали нашу країну?

— У США економічні умови життя значно сприятливіші, ніж у СРСР чи нині у країнах СНД, але й там далеко не все гаразд. У душі кожної людини є вакуум, який вона прагне заповнити. Один поринув у науку, другий — у спорт, третій — ще чимось захопився. Доки людина не заповнить цей вакуум Богом, доти вона постійно відчуватиме, що їй щось не вистачає. Людська вдача гріховна, і сама по собі вона не в змозі позбутися цієї вади. Це виправляє віра. Медицина не може вилікувати від наркоманії. Це — хвороба душі. Лише віра в Бога може вилікувати душу, допоможе наркоману повернутися до нормального життя.

— Це вже щось схоже на цілительство...

— Як представник Африки, краще за інших знаю наслідки шаманства, екстрасенсорики, цілительства. Це страшні неприємні речі. Я не володію якимось біополем, не є джерелом екстрасенсорики. Лише віра в Бога виліковує душу. Ісус зцілював людей. Біблійське християнство зцілює людей. Я не вірю у християнство без чудес. Немає віри без чудес!

— А які у вас стосунки з місцевою церквою?

— Ніхто ні в кого не переманює віруючих. Але у нашій церкві проповіді ведуться доступною, розмовною мовою, а не старослов'янською, важкою для сприйняття. А це імпонує молодим людям. Та й не тільки їм. Середній вік наших парафіян — 40 років. Сприяє залученню до віри й те, що сама проповідь у нас побудована на театралізованій виставі, оформлена музично. Це краще сприймається людьми. Головне —душевно очиститись. А зробить цю добру справу наша церква чи якась інша, то вже не важливо. Головне —кінцевий результат. Віруюча людина менше здатна чинити зло, ніж невіруюча.

Звичайно, нас іще не сприймають. І це нормально, бо в Україні великий вплив традиційної церкви. Моя мрія, щоб усі церкви, усі конфесії працювали в унісон, виліковуючи людські душі, адже у нас усіх Бог один.

— Можливо, вас не сприймають і тому, що ви —африканець? Погодьтеся, це незвично для країни, де чорношкіра людина ще рідкість.

— Безперечно. Таких парафій, як наша, в Україні близько 500 тільки у Києві їх кілька десятків. Але там пастори — українці. Так про них ніхто не говорить. Їх сприймають як належне. А на мене звертають увагу. Сподіваюсь, це мине з часом.

— А чому б вам не зайнятися подібною діяльністю у себе на батьківщині?

— Мені цього дуже хотілося б. Якщо відверто, то я вже більше українець, ніж нігерієць. Переконаний, найбільше щастя в житті не гроші, не багатство, а покликання. Якщо людина знайшла своє покликання, то вона щаслива. Покликання місіонера — то моє щастя.

Я відчуваю, що дехто думає, оскільки чужоземець так активно працює, значить тут щось нечисто. Є якась заковика, він щось зле задумав. Хочу всіх заспокоїти. Якби я робив щось недобре, то неодмінно потрапив би у пекло. А я цього не хочу. Я людина віруюча і за свої вчинки відповідаю перед Богом. Моя совість чиста як перед Богом, так і перед людьми.

Мають рацію ті опоненти, хто критикує нашу церкву за те, що ми використовуємо негритянські мелодії, африканський рок, ведемо проповіді російською мовою, але мало використовуємо національний колорит. Так, це є. Треба виправлятися. Однак уже й сьогодні результати нашої праці добрі. Більш як 300 наркоманів позбулися цих тяжких пут. У 500 сімей алкоголіків повністю повернулося нормальне життя. Люди позбулися цього дурману завдяки нашій церкві, вони стали повноцінними громадянами держави Україна.

ЛЮДИНА ЛЮДИНІ — ЧИНОВНИК

НА ЖАЛЬ, тільки так можна охарактеризувати ставлення можновладців до людей. При соціалізмі нам казали, що людина людині — друг, товариш і брат. Правда, з товаришами було проблематично, а з братами не зовсім етично, бо весь час поділяли на старшого і молодшого.

При капіталізмі, як нас учили, людина людині — вовк. Хтось скаже, що то ж при капіталізмі, а ми йдемо до суспільства, де пануватиме демократія. Варто зупинитися на цій думці.

Вже шостий рік нам не можуть пояснити, що нас чекає, яке суспільство ми будуємо, що реформуємо. Якщо ми будуємо, то чого розвалюємося? Якщо реформуємо, то чого не вдосконалюємо те, що було? Чого не шукаємо нове, більш ефективне, а, знову-таки, розвалюємо?

Нарешті, треба визначитися: якщо ми будуємо капіталізм, то все повинно робитися за його законами. Якщо будуємо щось загадкове, то все одно за цей час і воно повинно вже набути якихось ознак. А поки що у нас нескінченний перехідний період від того, що не збудували, до того, що, мабуть, і не збудуємо (принаймні найближчим часом).

Дивує в цій ситуації те, що цей період іде по якомусь дивному колу. То ми начебто рухаємося вперед, то зупиняємось, то повертаємось, і все починається спочатку. Якщо уважно придивитися до цього процесу, можна угледіти керманичів, які і водять нас по цьому колу (аби не 40 років). І керманичі виявляються ті самі, які вели нас до «світлого майбутнього». Яка їм різниця, куди вести, головне — бути попереду процесії і про себе не забути. Колись казали, що кадри вирішують усе. У нас вони теж щось вирішують, тільки це ніхто не відчуває, ані люди, ані держава.

Взагалі добір кадрів у нас дуже цікавий. Коли представляють когось на керівну посаду, тільки й чуєш: досвідчений господарник. Результати цієї досвідченості можна бачити щодня, починаючи з 1992 року. Згадайте укази про трасти, ваучеризацію всієї країни, компенсаційні сертифікати, знецінення заощаджень громадян, дивну (щоб не сказати більше) приватизацію, а тепер нові досягнення вітчизняного менеджменту: нова схема виплати пенсій, нарахування ПДВ, примусове встановлення лічильників, відключення води і т. д. Нововведень стільки, що порахувати важко, а от куди вони приведуть? На жаль, сумний досвід нам підказує, що нікуди.

Аналізуючи нововведення, дивом дивуєшся. Який пенсіонер щось розуміє у відкритті банківських рахунків? Раніше йому приносили пенсію додому, а тепер бігай по банках. Зекономили, кажуть, 200 мільйонів гривень — знову на людях. Та й чи зекономили? А вкладання коштів Пенсійного фонду в інвестиції (під які гарантії?) — ой, як цікаво буде подивитися, куди вони подінуться!

Епопея з лічильниками триває. Вже примушують їх ставити. Ціни на комунальні послуги знову збираються підвищувати, воду відключають, телефони вимикають. Ну просто тобі театр бойових дій, майже війна з людьми. От і виникає кілька запитань з цього приводу.

Якщо ви відключили воду, телефон, то на якій підставі? Якщо хтось вам, як ви кажете, не платить, звертайтеся до суду. Чому повинні страждати безневинні? Якщо ви підвищуєте ціни на комунальні послуги, то чи подбали про підвищення їх якості? Якщо світові ціни, то й послуги відповідні. Якщо ставите лічильники, то чи подбали про тиск у трубах? Скільки треба злити води, щоб пішла гаряча?

Взагалі цікава лінія дій можновладців спостерігається.

Наведу маленький приклад, думаю, кожний читач до нього додасть своє.

Так от: у мене відключили гарячу воду, з Київенерго прийшли з претензіями, чому я не плачу за електрику протягом року, повторно виписали рахунок за телефонні послуги. Ото атака!

З водою нічого не вирішили, а з Київенерго розібралися за 5 хвилин, коли вони подивилися книжку про сплату. На телефонній станції, куди я подзвонив, сказали, що гроші, які я сплатив за червень 1998 року, не надійшли, і не тільки від мене. Вирішив з'ясувати, чому не надходять гроші, які я сплачую. Іду в ощадбанк і... зустрічаю «чудовий» прийом. Таке враження, що маю справу не з працівниками банку, а з колишніми «славними» передовиками радянської торгівлі. Оце робота з клієнтом! На моє прохання перевірити, чому не перерахували гроші Київенерго, кілька хвилин узагалі не міг отримати відповідь, а потім почув шедевр: «Ви залишіть вашу книжку і телефон, а ми, може, через два дні, а може, через тиждень вас поінформуємо». І це при теперішній комп'ютеризації! Отак безславно закінчився мій похід по інформацію про мої ж гроші.

Дивна ситуація виникає: якщо я сплачую за послуги, а гроші не надходять на рахунок Київенерго та інших, то де вони, хто ними користується? Ощадбанк чи держава?

І ощадбанк у нас цікавий. Заощадження свої ми одержати не можемо (клята інфляція!), інформацію про свої гроші — теж. Але можемо радіти за працівників ощадбанку. Які євроремонти поробили, які офіси обладнали, скільки комп'ютерів наставили! Щасти вам!

«НЕ МЕШАЙТЕ РАБОТАТЬ ИЗ ЛЮДЯМЫ!»

Не виходить у нас із розбудовою. Замість капіталізму — якийсь сурогат, замість вовків — вибачайте, чиновники.

Значить, людина людині — чиновник.

Хочеться згадати геніального Михайла Жванецького, який казав про свої твори: «Або щось зміниться у нашому житті, або мої твори стануть безсмертними».

Його твори дійсно стають безсмертними. Персонажі гарцюють по кабінетах все з тим же криком: «Не мешайте работать из людямы!»

Справді, шановний читачу, мабуть, ми їм заважаємо з нами працювати. Пенсіонери питають про пенсії, лікарі та шахтарі про зарплату, а вони ж, бідні, не чують, бо з нами працюють: відключають воду, встановлюють лічильники, проводять реформи.

Все було б добре, якби не люди. Куди їх діти? Що робити отому населенню, електорату, пересічному громадянину? Таки треба кудись дітися, сховатися, переїхати, вилетіти, емігрувати або просто піти.

Член електорату, представник населення, пересічний громадянин Ісаак ШЛАГБАУМ.

Бий свого, щоб чужі боялися

Олена ЛАРІНА, *журналіст.*

ТАК СТАЛОСЯ, що охороною однієї з саратівських фірм займався громадянин України, мешканець маленького містечка на Чернігівщині. Підприємство постачало в нашу країну бензин, нафту, ліс. Через деякий час сумнівною діяльністю фірми зацікавилася саратівська прокуратура, і господар зник, покинувши свого вірного охоронця напризволяще.

Залишившись без роботи і не знайшовши застосування своїм здібностям в Росії, Віктор Коваленко повертається на батьківщину, щоб у подальшому займатися злочинною діяльністю. Прихопивши друзяк, він вирушає до Дніпропетровська до директора однієї з фірм, що була партнером саратівської, поставляючи до Росії харчові продукти. У тому, що підприємство має гроші, Коваленко не мав сумніву, бо часто супроводжував бізнесмена в Україну до партнерів і знав про фінансові справи українських колег.

Заволодіти грошима фірми — таку мету поставив перед своїми товаришами ватажок банди. План був простий. Захопити в заручники директора Павла Шульгу і вимагати за його життя викуп.

Попередньо домовившись із Шульгою, Коваленко посилає своїх «шісток» до офісу, нібито взяти у борг 500 гривень, а насправді, щоб ті з'ясували обстановку і познайомилися зі своєю майбутньою жертвою.

Для здійснення операції потрібна була зброя, бо бізнесмен їздив з охороною і міг вчинити опір. Отримавши гроші, злочинці придбали гвинтівку з оптичним прицілом, кілька пістолетів, гранати, наручники і чекали сприятливої миті для захоплення заручника.

Пізно увечері господар повертався додому, коли біля під'їзду на нього накинулися кілька чоловік і почали душити. Зомлілого затягли в машину, а щоб по дорозі не смикався, вкололи снодійне.

У портфелі грабіжники знайшли багату здобич: імпортний комп'ютер, мобільний телефон, портмоне, де було 400 гривень і 1000 доларів США, наручний годинник, золотий ланцюжок з хрестиком.

Бізнесмена привезли на Чернігівщину в будинок до одного з бандитів. Вдень в'язня садили на прив'язь з металевим ошийником, вночі — приковували наручниками до спинки ліжка, щоб не втік. Увесь час його охороняли двоє бандитів, які всіляко знущалися зі своєї жертви. За життя злочинці вимагали 70 тисяч доларів США.

Через кілька днів зовсім знесиленого підприємця повезли на переговорний пункт і під страхом смерті наказали зателефонувати на фірму своєму заступникові Олександру Коляді, щоб той привіз необхідну суму. Проте призначеного дня гроші не з'явилися, і бандити поновили катування, вимагаючи за прострочку платежу 150 тисяч.

Через місяць, не домігшися результатів, вони змінили тактику з вибивання грошей. Упертого фірмача повезли на дачу до ватажка банди.

Викопали яму і, зав'язавши очі, прив'язали до дерева. Змінивши голос, Коваленко двічі вистрелив над головою Шульги і попередив, що коли через 2—3 дні не привезуть 250 тисяч, третій вистріл буде смертельним. Це буде лише перший внесок, а загальна сума має становити 4 мільйони доларів.

Злочинці увесь час телефонували на фірму, вимагаючи гроші, і настав день, коли їх мали привезти в призначене місце.

Бандити сховалися в лісі і попередили підприємця, що в разі появи міліції перша куля дістанеться його колезі, а потім йому. За планом, якщо операція буде успішна, вони відпустять директора, а замість нього візьмуть у заручники заступника, щоб і надалі вимагати гроші.

На дорозі зупинилася машина з дніпропетровськими номерами. Заступник приїхав один, як і було умовлено. Бандити, захопивши колегу з 230 тисячами, зникли, залишивши директора на волі.

Розуміючи, що товаришеві загрожує смертельна небезпека, фірмач мовчки збирав гроші, не звертаючись до правоохоронних органів. І коли рекетири зателефонували, повідомив, що готовий привезти ще 100 тисяч. Злочинці вирішили тримати заручника, використовуючи його як «дійну корівку».

Шульга привіз гроші, але злочинці заявили, що відпустять Коляду в тому разі, якщо суму буде повністю виплачено. В цей час товариш, скориставшись, що його мучителі поїхали на зустріч, а охоронці заснули, втік, повідомивши міліції містечка про банду. Оперативники не відразу кинулися ловити злочинців, давши їм можливість утекти.

Бездіяльність стражів порядку мала свої наслідки. Незабаром рекетири знову з'явилися в містечку, спокійно розгулювали вулицями, не переймаючись, що їх можуть затримати. Про недбале ставлення до службових обов'язків працівників міліції ще мають зробити висновок компетентні органи, проте це вже інша розповідь.

Залишившись на волі і відчувши безкарність, бандити планують новий злочин. Цього разу жертвою «наїзду» вони обирають управління філії дніпропетровського комерційного банку в Києві Миколу Мельниченка.

Домовившись телефоном з дружиною банкіра і з'ясувавши, коли господар повертається з роботи, гості під виглядом консультації з кредиту зайшли до квартири. Погрожуючи зброєю, зажадали від подружжя 500 тисяч гривень.

— Де гроші ховаєш? — запитували в чоловіка бандити, перевертаючи все в будинку.

— Хто вам сказав, що в мене має бути саме така сума?

— Твій знайомий, а точніше — колега, банкір одного з комерційних банків. Він же замовив «наїхати» на тебе. Сам здогадуйся, хто це. Наша справа — виконати замовлення.

Перелякана дружина кинулася до телефону, щоб подзвонити в міліцію, але їй не дали, відірвавши кабель. Раптом на порозі квартири з'явився син і побачив озброєних людей, які вимагали у батьків гроші.

Схопивши хлопця, бандити потягли його в машину.

— Не хочеш добровільно віддати гроші?! За життя спадкоємця змушений будеш заплатити!

З такими словами злочинці залишили Київ і поїхали на Чернігівщину, де на березі річки в наметі сховали заручника, а щоб не втік, кололи снодійне.

Не злякавшись погроз, банкір відразу повідомив міліції про напад і про викрадення сина.

Розробляючи детальний план операції, оперативники розуміли, що злочинці озброєні і чинитимуть опір, при цьому можуть постраждати люди.

На місце злочину виїхала оперативна група. Озброєна банда сховалася в лісі. Ватажок наказав своїм вірним охоронцям вбивати тих, хто захоче здатися, щоб не залишати живих свідків.

На галявину вийшов батько і, побачивши одного з бандитів, сказав, що забув гроші в машині і скоро повернеться.

На вимогу міліції здатися бандити відкрили вогонь. Зрозумівши, що їх оточують, вони почали тікати, кинувши в річку сумку зі зброєю. Одного із злочинців схопили, охоронець ватажка спробував його застрелити, але не влучив. Трьох затримали, інші втекли, і їх розшукує міліція. Слідчі ще мають з'ясувати, за чиєю «наводкою» здійснено останній злочин. Історія ця ще не закінчилася, тому не називаємо справжніх імен і місце події в інтересах слідства.

Ліга чемпіонів

МИНУЛОЇ середи в Європі зіграно перші матчі попередніх раундів футбольних клубних кубків. Наводимо результати всіх поєдинків.

Динамо (Україна, Київ) — Баррі Таун (Уельс) —8:0. ЛКС (Польща, Лодзь) — Кяпаз (Азербайджан, Гянджа) — 4:1. ХІК (Фінляндія, Гельсінкі) — Єреван (Вірменія) — 2:0. Динамо (Грузія, Тбілісі) — Влажня (Албанія, Шкодер) — 1:0. Зімбру (Молдова, Кишинів) — Уйпешт (Угорщина, Будапешт) — 1:0. Сконто (Латвія, Рига) — Динамо (Білорусь, Мінськ) — 0:0. Кареда (Литва, Шяуляй) — Марібор (Словенія) — 0:3. Стяуа (Румунія, Бухарест) — Флора (Естонія, Таллінн) — 4:1. Селтік (Шотландія, Глазго) — Сент-Патрікс (Ірландія) — 0:0. Кліфтонвілл (Північна Ірландія, Белфаст) — Кошіце (Словаччина) — 0:5. Валлетта (Мальта) — Анортосіс (Кіпр, Фамагуста) —0:2. Літекс (Болгарія, Бургас) — Хальмстад (Швеція) — 2:0. Грассхоппер (Швейцарія, Цюріх) — Женесс (Люксембург, Еш) — 6:0. Бейтар (Ізраїль, Єрусалим) —Б-36 (Фарерські острови, Торсхавн) — 4:1. Обіліч (Югославія, Бєлград) — Вестманнейяр (Ісландія, Рейк'явік) — 2:0. Сілекс (Македонія, Кратово) — Брюгге (Бельгія) — 0:0.

На знімках: трибуни динамівського стадіону радісно вітали своїх улюбленців; Сергій Ребров з київського «Динамо» забив чотири м'ячі у ворота клубу «Баррі Таун» з Уельсу.

Фото Юрія ВЕНГЕРЕША.

Європейський марафон стартував

КУБОК УЄФА

Шахтар (Україна, Донецьк) — Біркіркара (Мальта) — 2:1. Бєлшина (Білорусь, Бобруйськ) — ЦСКА (Болгарія, Софія) — 0:0. Мура (Словенія, Мурська-Собота) —Даугава (Латвія, Рига) — 6:1. Тілігул (Молдова, Тирасполь) — Андерлехт (Бельгія, Брюссель) — 0:1. Ширак (Вірменія, Гюмрі) — Мальме (Швеція) — 0:2. Колхеті-1913 (Грузія, Поті) — Црвена Звезда (Югославія, Белград) — 0:4. Арджеш (Румунія, Пітешті) — Динамо (Азербайджан, Баку) — 5:1. Оцелул (Румунія, Галац) — Слога-Югомагнат (Македонія) — 3:0. Железнічар (Боснія і Герцеговина, Сараєво) — Кілмарнок (Шотландія) — 1:1. Шелбурн (Ірландія) — Рейнджерс (Шотландія, Глазго) — 3:5. Ньютаун (Уельс) — Вісла (Польща, Краків) — 0:0. Уньон Спортив (Люксембург) —Гетеборг (Швеція) — 0:3. Торсхавн (Фарерські острови, Тофтір) — Васа (Фінляндія) — 2:0. Омонія (Кіпр, Нікосія) — Ліфлінд (Північна Ірландія) — 5:1. Інтер (Словаччина, Братислава) — Тирана (Албанія) — 2:0. Ференцварош (Угорщина, Будапешт) — Прінсіпат (Андорра) — 6:0. Хапоель (Ізраїль, Тель-Авів) — Фіннпа (Фінляндія, Гельсінкі) — 3:1.

Нова формула

Футбол. Минулого тижня виконком Спілки європейських футбольних асоціацій (УЄФА) ухвалив рішення про проведення розіграшу Ліги чемпіонів 1999—2000 років за новою схемою. Отже, 24 команди-учасниці групового турніру буде розподілено на чотири підгрупи (по шість у кожній), по два переможці з кожної вийдуть до чвертьфіналу. Там суперники з'ясовуватимуть стосунки у двох матчах — дома і в гостях.

Півфінали і фінал складатимуться з однієї зустрічі на нейтральному полі. Півфінали відбудуться першої середи травня, яка буде одним з трьох спеціально доданих УЄФА до звичайного розкладу Ліги чемпіонів днів. Ще два заплановано у жовтні і березні.

На такі зміни пішли певною мірою через те, що багато команд виявили бажання проводити більше матчів на ранній стадії. Тепер кожний клуб, котрий пробився до Ліги чемпіонів, проведе щонайменше 10 ігор. А це означає, що їх прибуток від реклами і телебачення значно зросте.

Ще один нюанс. Після того, як у попередньому розіграші чвертьфіналісти визначалися лише шляхом математичних підрахунків, нинішня формула внесе певну визначеність. Фаворитам, навпаки, доведеться докласти багато більше зусиль, щоб вийти з підгрупи.

Також було вирішено, що міста, котрі прийматимуть у себе фінали Кубка чемпіонів, Кубка кубків і Кубка УЄФА, визначатимуть на три роки вперед. Це дасть можливість запобігти окремим інцидентам, на кшталт того, що стався цього року в Амстердамі. Тоді протягом 11 годин аеропорт цього нідерландського міста, що приймав фінал Кубка чемпіонів, було закрито. І організаторам доводилося шукати місце для приймання великої кількості літаків, що прибували спеціально на футбольну подію.

«Таємна зустріч»

А тим часом, коли приймали революційні рішення у штаб-квартирі УЄФА у Швейцарії, в Лондоні відбулася «таємна зустріч» провідних європейських клубів. Про неї розхнюхали журналісти британського часопису «Санді телеграф». Яких саме, газета не називала. Вона лише висловила припущення, що до британської столиці з'їхалися керівники німецької «Баварії», італійських «Ювентуса» та «Інтера», іспанських «Реала» і «Барселони», нідерландського «Аякса» та англійського «Манчестер Юнайтед»...

На нараді розглядалося питання про створення 2000 року «елітної ліги», до якої входитимуть 16 команд. Планується, що матчі відбуватимуться регулярно, протягом усього сезону по середах. Це змагання покликане замінити нинішню ... Лігу чемпіонів, яка, на думку багатьох фахівців, втратила привабливість через безпідставно розширений склад до 24 клубів. І винне в цьому керівництво УЄФА, яке ганяється за грошима. А футбол, власне, залишився на другому плані.

Є й інша версія, яку висунула німецька газета «Більд ам зонтаг». Новий проект нібито обговорювали представники 15 клубів. А «Баварію» представляли віце-президент і генеральний менеджер, видатні в минулому нападаючі Карл-Гайнц Румменігге та Улі Хенес.

За інформацією цього авторитетного видання, Європейська футбольна ліга об'єднає 12—16 клубів і почне своє існування в сезоні 2000—2001 років.

Про бажання суперклубів створити свою лігу УЄФА знає давно. Тому, либонь, і було прийняте оте рішення на засіданні виконкому континентальної футбольної спілки (з нього ми почали цю розповідь) про зміни в регламенті Ліги чемпіонів...

В. Б.

Віктор БРАНИЦЬКИЙ, «Голос України»

На Зеленому острові про ЦСКА знають поки що обмаль...

Директор клубу «Корк Сіті» з Ірландії Тоні Уолш, який разом з віцепрезидентом Брайаном Ленноксом був присутній на жеребкуванні євротурнірів сезону-98/99, зізнався, що нічого не відає про армійський футбольний колектив із Києва. «Знаю єдине: у столиці України, де мешкає три з половиною мільйони, є два пристойні стадіони, — сказав він журналістам. —Один стотисячник, другий — на 17 тисяч місць. На другому ми, либонь, і зіграємо з ЦСКА».

А капітан ірландців Деклан Дейлі, дізнавшися про підсумки жеребкування, не приховував розчарування.

— Ми всі сподівалися на приїзд до нас «Челсі» або «Ньюкасла», — зізнався Д. Дейлі. — Але все це залишилося тільки мрією. Це дуже складне жеребкування. І не тільки у спортивному плані, а й організації поїздки до України. Однак маємо виправдати звання переможця Кубка Футбольної асоціації Ірландії в обох поєдинках і примусити пишатися нами Ірландську лігу...

Кажуть, футболістам і тренерам ірландської команди довелося взяти карту Європи і подивитися, куди їм доведеться летіти 27 серпня. Хоча в Ірландії добре знають про київське «Динамо», яке вже не одне десятиріччя входить до європейської футбольної еліти. Одне слово, у ЦСКА є гідний приклад для наслідування.

А поки що гравці з міста Корк — другого за величиною міста Ірландської республіки — перебувають у відпустці. І на перше тренування зберуться лише наприкінці нинішнього місяця. Іншими словами, за два тижні до свого першого поєдинку з киянами.

Не так уже багато і ми знаємо про суперника. Адже ірландські клуби не можуть похвалитися, як ми, перемогами в європейських кубках. Утім, деякою інформацією все-таки володіємо. «Корк Сіті» ФК засновано 1984 року. Кольори клубу — зелено-червоно-білі. Президент — Пат о'Донован. Команда грає на стадіоні «Бішопстаун», трибуни якого вміщують 12 800 глядачів.

Особливо блискучими перемогами останніми роками на національній «сцені» суперники армійців похвалитися не можуть. Лише в чемпіонаті-97/98 вони стали бронзовими призерами, поступившися чемпіонові «Сент-Патрікс» і «Шелбурну» (срібний призер). Остання команда нам добре знайома.

Спортивна доля ось уже втретє зводить у футбольних боях за єврокубки українські та ірландські клуби. І в перших двох випадках на шляху «Таврії» і «Карпат» був саме «Шелбурн». Сімферопольці здолали цей бар'єр, а львів'янам, на жаль, не пощастило.

Та повернімося до «Корк Сіті». Як ми вже згадували, під такою назвою команда почала виступати 1984 року. А перед цим були інші імена: 1921 — «Фордзонс», 1932 — «Корк», потім — «Корк юнайтед», «Корк Атлетік», «Корк Хайберніанс», «Селтік Корк»...

Слід сказати, що у внутрішніх турнірах вони виступали досить успішно — сім разів були чемпіонами Ірландії і стільки само разів вигравали національний Кубок. Цим призом «Корк Сіті» заволодів і нинішнього року. У фінальному матчі він узяв гору над «Шелбурном» — 1:0.

Дуже хочеться, щоб підопічні Володимира Безсонова так зіграли з командою із Зеленого острова, щоб ті надовго запам'ятали ці зустрічі. А на карту України дивилися з повагою. Принаймні тренерський штаб ЦСКА розробляє стратегію і тактику майбутніх дебютних поєдинків. Збирає докладну інформацію про гравців «Корк Сіті», їхні можливості. Що ж, як кажуть у таких випадках, хай вам щастить, армійські футболісти.

Бишовець – тренер збірної Росії

Хіба міг колись Анатолій Бишовець — улюбленець Києва і всієї України — передбачити, що прийде день, коли він виведе збірну іноземної держави проти своїх на поле стадіону в його місті, де минули найславніші дні його спортивної біографії? Мабуть, ні. Але така ситуація стане реальністю 5 вересня, коли на НСК «Олімпійський» у нашій столиці в першому відбірковому матчі чемпіонату Європи-2000 зійдуться збірні України та Росії. Гостей очолюватиме саме Анатолій Бишовець. На посаду головного тренера команди Росії цього 52-річного українця одностайно обрано позавчора на засіданні виконкому Російського футбольного союзу. Ще перед цим голосуванням єдиний суперник Бишовця — Михайло Гершкович — зняв свою кандидатуру.

Усе життя Анатолія Федоровича як гравця пов'язане тільки з київським «Динамо». У його складі він тричі вигравав союзні чемпіонати. У школі цього клубу він стартував у футбольне життя. Завершивши виступи у великому спорті, і тренерську кар'єру розпочав у київській динамівській СДЮШОР. До речі, там у нього навчався Олексій Михайличенко. Разом зі своїм першим тренером, котрий у той час уже очолював збірну СРСР, вони повернулися з олімпійського Сеула (1988 року) чемпіонами.

Потім були роки роботи в Кореї. А коли повернувся звідти, Бишовець запропонував послуги українському футболу. Ми не знаємо подробиць тих переговорів позаторік. Але домовленості не вийшло. І колишній киянин прийняв запрошення «Зеніта» (Санкт-Петербург). У цьому сезоні досить посередній клуб під керівництвом нового наставника вийшов на лідируючі позиції.

Контракт у Бишовця з РФС — до 2002 року.

На знімку: новий тренер футбольної збірної Росії Анатолій Бишовець.

Фото Юрія ВЕНГЕРЕША.

ІНФОРМАЦІЯ ПРО ВИПУСК АКЦІЙ ВІДКРИТОГО АКЦІОНЕРНОГО ТОВАРИСТВА «ВИРІВСЬКЕ ХЛІБОПРИЙМАЛЬНЕ ПІДПРИЄМСТВО»

1. Повне фірмове найменування: Відкрите акціонерне товариство «Вирівське хлібоприймальне підприємство».

2. Місцезнаходження: 245230, Сумська обл., Білопільський р-н, с. Біляни, вул. Привокзальна, 5.

3. Номер телефону та телефаксу: (243) 9-17-60.

4. Дата державної реєстрації акціонерного товариства: 27.05.98 р.

5. Історична довідка:

Вирівське «Заготзерно» створено в 1911 році. За наказом Міністерства хлібопродуктів УРСР в 1957 р. переіменовано в хлібоприймальний пункт. З 1974 року —хлібоприймальне підприємство. В 1981 р. введено в дію дві зерносушарки ДСП-32, в 1984 р. здійснено реконструкцію насіннєвої станції, з 1996 р. задіяна дизельна електростанція потужністю 370 кВт. З 1997 року працює зерносушарка ДСП-50, будується міні-пекарня та 150-тонні залізничні ваги.

У травні 1998 р. наказом регіонального відділення ФДМ України по Сумській області державне підприємство перетворено на Відкрите акціонерне товариство «Вирівське хлібоприймальне підприємство».

6. Предмет діяльності товариства:

закупівля, приймання, розміщення, збереження, переробка та використання і реалізація зерна сортового і гібридного насіння зернових, олійних та інших культур;

заготівля сільськогосподарської продукції та сировини за державним та регіональним замовленнями;

доведення сортового насіння до посівної кондиції;

виробництво борошна, круп, комбікормів, олії та інших продуктів переробки зернових, олійних та інших культур.

7. Середньооблікова кількість працівників — 56 чоловік.

8. Керівник — Бондар Олександр Олексійович, освіта вища, інженер-механік с/г, трудовий стаж 27 років.

9. Фінансові результати:

Показники	Одиниця виміру	На 01.01.98 р.	На 01.06.98 р.
Прибуток	тис. грн.	77	68
Збитки	тис. грн.	—	—
Валюта балансу	тис. грн.	2837	3210

10. Опис діяльності товариства:

Основна діяльність	Одиниця виміру	На 01.01.98 р.	На 01.06.98 р.
Заготівля зерна	тонн	9468	—
Обсяг реалізації продукції	тонн	7628	5500
в діючих цінах	тис. грн.	1983	1430

11. Заборгованості:

	Одиниця виміру	На 01.01.98 р.	На 01.06.98 р.
Дебіторська	тис. грн.	901	1892
Кредиторська	тис. грн.	1443	1624

12. Дані про емісію акцій:

Дата і номер рішення державного органу приватизації: наказ регіонального відділення ФДМ України по Сумській області про створення ВАТ «Вирівське хлібоприймальне підприємство» № 627 від 22.05 1998 р.

Мета випуску акцій: підтвердження членства в акціонерному товаристві та права на участь в управлінні ним, права на дольову участь у статутному фонді акціонерного товариства та частину прибутку у вигляді дивідендів, а також на участь у розподілі майна при ліквідації акціонерного товариства.

Тип і категорії акцій, кількість, номінальна вартість і сума випуску акцій: акції прості іменні у кількості 2459604 шт. номінальною вартістю 0,25 грн. Загальна сума емісії становить 614901 грн.

Число серій, порядкові номери акцій: серія ВІ, номери з 0000001 по 2459604. Акції випускаються у документарній формі. Акціонерам видаються сертифікати акцій.

Порядок розміщення акцій:

Спосіб розміщення	Продаж акцій		передача	Безоплатна статутному	Частка в фонді, %
	всього, грн.	за приватизаційні майнові сертифікати, грн.	за власні кошти та компенсаційні сертифікати, грн.	всього, грн.	
1. Пакет акцій, що тимчасово залишається у державній власності (відповідно до ст. 25 Закону України «Про особливості приватизації майна в АПК»)	153725,50	—	—	—	25,0 + 1 акція
2. Розміщення акцій серед сільськогосподарських підприємств, їх працівників та прирівняних до них осіб	235500	157000	78500	Залишок акцій від пільгового продажу товаровиробникам	38,3
3. Пільговий продаж акцій:					
3.1. Працівникам підприємства, що приватизується	42000	28000	14000		6,8
3.2. Громадянам, які мають право на пільгове придбання акцій відповідно до статті 25 Закону України «Про приватизацію державного майна»	30000	20000	10000		4,9
3.3. Керівництву підприємства, що має право на пільгове придбання акцій згідно з законодавством	30745		30745		5,0
4. Продаж пакета акцій на фондовій біржі за грошові кошти	122930,50		122930,50		20,0

Пільговий продаж акцій за майнові сертифікати і готівку здійснюється з моменту затвердження комісії з продажу акцій:

працівникам підприємств, що приватизуються, та прирівняним до них особам — протягом двох місяців;

працівникам сільськогосподарських підприємств та прирівняним до них особам — протягом трьох місяців.

Продаж пакетів акцій на фондовій біржі за грошові кошти проводиться згідно з «Порядком проведення на Українській фондовій біржі, в її центрах та філіях торгів з продажу державних пакетів акцій підприємств, що приватизуються».

Державна частка залишається на строк до прийняття рішення Кабінетом міністрів України.

13. Виплата дивідендів здійснюється щороку до 1 травня за підсумками року після затвердження розміру дивідендів загальними зборами акціонерів.

14. Перелік і результати попередніх емісій цінних паперів — перша емісія цінних паперів.

15. Фактори ризику:

наявність непогашених боргів з авансування товаровиробників за 1997 рік;

нестабільність цін на видані товаровиробникам товарно-матеріальні ресурси під здачу зерна та цін на нього, які встановлюються на аграрній біржі;

нестабільність системи оподаткування;

вплив погодних умов на результати сільськогосподарського виробництва.

16. Відомості про торгівця цінними паперами:

послугами торгівця підприємство не користується.

Вниманию акционеров!

Правление **ОАО «Холдинг Компания «Интермет»** сообщает, что 28 августа 1998 г. в 12-00 состоится общее собрание акционеров по адресу: 324065, г. Кривой Рог, ул. Косиора, 32.

Повестка собрания:

1. Отчет правления о финансово-хозяйственной деятельности ОАО «Холдинг Компания «Интермет» за первое полугодие 1998 г.
2. Внесение изменений и дополнений в учредительные документы ОАО «Холдинг Компания «Интермет».
3. О проекте структуры управления ОАО «Холдинг Компания «Интермет».
4. Выборы в руководящие органы ОАО «Холдинг Компания «Интермет».
5. О ведении системы реестра ОАО «Холдинг Компания «Интермет».
6. Разное.

Регистрация участников собрания проводится 28 августа 1998 г. с 10-00 до 11-00. Участникам собрания иметь при себе паспорт или другой документ, удостоверяющий личность, а для представителей акционеров —заверенную доверенность на передачу им права голоса.

Справки по телефону 26-50-90.

ВАТ «Пологівський хімічний завод «Коагулянт»

повідомляє акціонерів ВАТ про загальні збори, які відбудуться 11 вересня 1998 року о 10 годині в Будинку культури «Гірник» за адресою: 332800, Запорізька обл, Пологи, вул. К. Маркса, 516.

Порядок денний

1. Про перспективний план розвитку акціонерного товариства.
2. Внесення змін до статуту товариства.
3. Обрання членів ради акціонерного товариства.
4. Обрання членів правління та ревізійної комісії.
5. Про зміни статутного фонду акціонерного товариства.

Довідки за тел.: (06165) 2-30-06, 2-22-88.

Інформацію про емісію акцій нової номінальної вартості у зв'язку з індексацією основних фондів ВАТ «Чернівцігаз» зареєстровано в ДКЦПФР 08.07.98 року. **(Газета № 138 (1888) від 22.07.98 р.).**

ІНФОРМАЦІЯ ПРО ЕМІСІЮ АКЦІЙ «УКРХАРЧОПРОМБАНКУ» АК

Місцезнаходження акціонерного комерційного банку харчової промисловості України «Укрхарчопромбанк» АК: 252001, м. Київ, вул. Б. Грінченка, 1, тел. 229-69-01, факс 229-73-67. Банк засновано 01.04.93, а 31.12.93 перетворено в акціонерне товариство відкритого типу.

Предмет діяльності банку: залучення і мобілізація коштів підприємств, організацій, об'єднань і фізичних осіб з метою їх використання для кредитування, забезпечення розрахунків та проведення валютних операцій.

Статутний фонд «Укрхарчопромбанку» АК на 01.07.98 становить 2960155 гривень. Акціонерами банку є 69 юридичних осіб та 615 фізичних осіб. У банку на 01.07.98 працює 73 службовці. Дані балансу банку:

Активи	01.01.97	01.01.98	01.07.98
1. Каса	190445	134936	31483
2. Коррахунок в Національному банку України	476439	333005	255395
3. Коррахунки в інших банках	37603	17614	6296
4. Кредити, видані банком	5194248	4208633	4555921
5. Розрахунки по операціях	808561	283769	71980
6. Основні фонди	244024	1891955	265003
7. Використання прибутку	286223	249779	—
8. Інші активи	1263854	1800242	1545354
Баланс	8501397	8919933	6731432
Пасиви			
1. Статутний фонд	2960155	2960155	2960155
2. Інші фонди	433370	608195	306902
3. Кредити, отримані банком	1077800	500000	—
4. Депозити	1462171	834948	690854
5. Розрахункові та інші рахунки клієнтів	934774	1037678	1217791
6. Розрахунки по операціях	859491	1962134	261847
7. Прибуток	286223	249779	—
8. Інші пасиви	487413	767044	1293883
Баланс	8501397	8919933	6731432

Голова правління банку — Борковський Володимир Володимирович, 1968 р. н., освіта вища, економіст, виробничий стаж 13 років, стаж роботи в банківських структурах 5 років.

Головний бухгалтер банку — Чернявський Ігор Олександрович, 1964 р. н., освіта вища, економіст, виробничий стаж 10 років, стаж роботи на посаді головного бухгалтера 4 роки.

Банк має ліцензію Національного банку України на проведення банківських операцій, дозвіл Міністерства фінансів України на право здійснення всіх видів діяльності з цінними паперами, є членом Української міжбанківської валютної біржі та Асоціації українських банків.

Для здійснення розрахунків між підприємствами України і країн СНД відкриті кореспондентські рахунки в банках близького зарубіжжя.

В м. Дніпропетровську працює філія «Укрхарчопромбанку» АК.

Протоколом загальних зборів акціонерів банку № 15 від 10.04.98 прийнято рішення про збільшення статутного фонду «Укрхарчопромбанку» АК до 6 500 000 (шести мільйонів п'ятисот тисяч) грн. шляхом додаткового випуску цінних паперів у вигляді простих іменних акцій кількістю 3539845 шт., номінальною вартістю 1 (одна) гривня 00 коп. кожна на загальну суму 3539845 (три мільйони п'ятсот тридцять дев'ять тисяч вісімсот сорок п'ять) грн. Випуск акцій здійснюється в бездокументарній формі, серією А8, №№ 000001–3539845. Комерційні умови продажу визначаються правлінням банку. Ринкова ціна однієї акції — не менше номінальної вартості.

Засновниками «Укрхарчопромбанку» АК виступають 23 юридичні особи, серед яких: пивзавод «Оболонь», Київська кондитерська фабрика ім. К. Маркса, Львівська кондитерська фірма «Світоч», завод безалкогольних напоїв «Росинка».

Передплата акцій буде проводитися в період з 01.08.98 р. по 15.11.98 за адресою банку: м. Київ, вул. Б. Грінченка, 1. Від юридичних осіб оплата акцій може бути здійснена шляхом перерахування коштів на коррахунок № 32002179801 в управлінні НБУ по м. Києву і Київській області, МФО 321024. Виплата дивідендів за підсумками року проводитиметься за тією ж адресою, починаючи з квітня місяця.

Реєстратор банку: ЗАТ «Реєстрсервіс», м. Київ, пр. Оболонський, 26. Дозвіл № 129-Р від 11 жовтня 1996 р.

Правління банку.

Правление ОАО «Днепрогипротранс» доводит до сведения акционеров, что 9 сентября 1998 г. в 13 часов состоится общее собрание акционеров.

Повестка дня

1. Информация правления об итогах финансово-хозяйственной деятельности ОАО за 1997 год и основные направления деятельности в 1998 году.
2. Доклад ревизионной комиссии.
3. Утверждение новой редакции устава общества.
4. Выборы председателя и членов правления общества.
5. Выборы членов совета общества.
6. Выборы председателя и членов ревизионной комиссии.
7. Утверждение внутренних документов ОАО.
8. О ведении реестра акционеров.

Регистрация участников собрания с 9-00 до 12-45 в день проведения собрания, при себе иметь паспорт или документ, удостоверяющий личность, а при необходимости — доверенность на право представлять акционера.

Место проведения собрания: Днепропетровск, ул. Симферопольская, 17, актовый зал.

Арбитражный суд Днепропетровской области (320600, Днепропетровск, ул. Куйбышева, 1-А) возбудил дело № Б2-148/98 от 23.06.98 г. о банкротстве общества с ограниченной ответственностью производственного объединения «Днепрострой» (320112, Днепропетровск, ул. Воздушная, 5; р/с 26004001000135 в АКБ «Югтокобанк» Днепропетровска, МФО 305686, ОКПО 20276810).

Претензии принимаются в течение месяца со дня опубликования.

Загублене свідоцтво про державну реєстрацію акціонерного товариства закритого типу «Істерн-Трейд», що зареєстроване Московською райдержадміністрацією Києва 29.03.94 р. за № 6344, вважати недійсним.

Арбітражний суд Вінницької області (287100, м. Вінниця, Хмельницьке шосе, 7) порушив справу № 276/5 про визнання банкрутом ВАТ Торговий Дім «Відновлення»: 287100, м. Вінниця, вул. Театральна, 20, р /рахунок 26003301141 у Вінницькій облдирекції «Укрсоцбанку», МФО 302010, код 20112882.

Претензії кредиторів та заяви санаторів приймаються протягом місяця з дня опублікування оголошення.

Арбітражний суд Хмельницької області (280000, м. Хмельницький, майдан Незалежності, 1) порушив справу № 4/145-б про банкрутство філії № 1 малого підприємства «Каскад»: Хмельницька обл., м. Шепетівка, вул. Р. Люксембург, 3, р/р 26005200458002 в Шепетівському відділенні АК АПБ «Україна», МФО 315234, ідентифікаційний код 14162031.

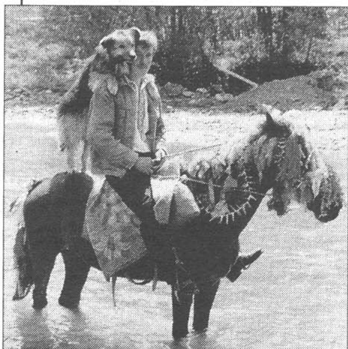
Заяви кредиторів та санаторів приймають протягом місяця з дня опублікування оголошення.

Арбітражний суд Київської області (252033, м. Київ-33, вул. Жилянська, 58б) порушив справу № 60/12б-98 про банкрутство Відкритого акціонерного товариства «Гайшинська птахофабрика» (Київська область, Переяслав-Хмельницький район, с. Гайшин, поточний рахунок 26004200017001 в АК АПБ «Україна», відділення в м. Переяслав-Хмельницькому, МФО 321273).

Претензії кредиторів та заяви можливих санаторів приймаються протягом місяця з дня опублікування оголошення.

Побачене в дорозі

Чотириногий вершник

Кульмінацією свят проводів пастухів на полонину, що відбуваються в столиці буковинських гуцулів Путилі, є поява на стадіоні мешканця хутора Ріпень Юрія Маковійчука зі своїми чотириногими друзями — конем та псом Босим.

Молодий симпатичний гуцул веселить публіку тим, що гарцює перед нею на жеребцеві. Тим часом собака стоїть на крупі коня, кумедно обнявши передніми лапами свого господаря. Маковійчук підстьобує жеребця, той розвиває шалену швидкість. Але пса це не страхає — він стійко витримує галоп.

Після перегонів Босий зістрибує з коня й з висолопленим язиком забредає в русло річки Путилки. Накупавшись, виходить на берег і вмощується поблизу свого приятеля-коня.

Вершникувати пса навчив господар. Якось під час затяжної мандрівки гірськими кряжами він помітив, що Босий (а пес уже в літах) ледве волочить ноги. Матвійчук пожалів тварину — поклав її на круп коня. Спершу той незручно почував себе, але поступово звикся й почав під час їзди лапами обнімати свого господаря і в такий спосіб долати з ним десятки кілометрів гірськими стежками.

Пес і кінь тепер — як нерозлийвода. Коли Босий відчуває в хащах вовка, він зіскакує на землю й люто гарчить у бік сіроманця. Це додає жеребцеві впевненості, і він перестає харапудитися.

Босий — невибагливий до їжі. Їсть усе, що дають. І навіть сирі гриби. Коли господар чистить лисички чи опеньки, пес ласо поїдає грибну стружку. Споживає він ожину й малину.

До того ж він вправний плавець. У спекотні дні любить пірнати під воду.

За свої вчинки й кмітливий розум пес Босий став улюбленцем місцевої гуцулії.

Василь БАБУХ.
Фото автора.

Чернівецька область.

Астрологічний прогноз

на 27 липня — 2 серпня

ОВЕН. Цього тижня у вас з'явиться нове захоплення. Якщо у вівторок приймете важливе рішення, то піднìметеся на щабель вище і будете щасливі. Справи і розмова, розпочаті в п'ятницю, виявляться пустими (можливі втрати). Конфлікт у п'ятницю ставить під загрозу ваш шлюб.

ТЕЛЕЦЬ. Цей тиждень можна використати для відновлення і зміцнення стосунків. Щоправда, у п'ятницю конфлікт з чоловіком ускладнить ваше життя на цілий місяць. Події, що відбуваються, посилять ваше становище в домі. Користуватиметеся майном партнера.

БЛИЗНЯТА. Вівторок і четвер — дуже відповідальні дні, якщо йдеться про якісь стосунки, договори чи укладення шлюбу. Дехто з близького оточення дуже вплине на ваші контакти, причому в кращий бік. Наприкінці тижня на вас чекає несподіваний поворот подій.

РАК. Активна діяльність сприятиме відновленню фізичних сил і поліпшенню самопочуття. Ви підкоритеся вигідним для себе обставинам і внесете зміни в розпорядок дня. Можливо зацікавитеся новим напрямом у роботі. У вівторок і четвер зможете легко звільнитися від вантажу побутових проблем.

ЛЕВ. Саме починаючи з цього тижня, відчуєте, що перебуваєте в іншому оточенні. Ви буквально оживете і посвіжіяшаєте, помітите зміни навколо себе і самі почнете кардинально змінювати спосіб життя. Кохання може вплинути на вашу зовнішність. Відчуєте натхнення і найвищий підйом.

ДІВА. Ви фактично підготовлені до завершення важливої справи. Можете зробити відповідальний перший крок у вівторок, а другий —у четвер. Цими днями на ваше рішення вплинуть несподівані гроші або звістка про них. У середу не за призначенням використаєте гроші, а в п'ятницю, можливо, посваритеся з родичами чи сусідами.

ТЕРЕЗИ. Якщо нинішнє заняття пов'язане з комерцією і спілкуванням, то у вівторок і четвер матимете радісну звістку і прибуток від операції. У середу не сваріться з начальством і жінками, а в п'ятницю помірковано використовуйте гроші.

СКОРПІОН. Можете досить розумно використати готівку, майно. Станете неабияким придбанням для інших, знайдете хорошу роботу. У більшості випадків вибір залишатиметься за вами.

СТРІЛЕЦЬ. Можна сказати, що настав ваш час. Як ви ним скористаєтеся, залежить тільки від вас, оскільки станете перед вибором. Конфлікт чи невірний вибір у п'ятницю створить проблему на весь місяць. Будьте обережними —можете боляче забитися. У неділю на вас очікує успіх.

КОЗЕРІГ. Зможете вигідно і перспективно скористатися спільними коштами чи кредитом. У п'ятницю невдалий розрахунок може поставити вас у скрутне становище.

ВОДОЛІЙ. Ваш партнер виявить несподівану активність і натиск. Підете на зустріч на прохання друга. Ця подія може змінити ваші плани. Разом з партнером або дитиною несподівано опинетеся в іншому місці. Великі надії змусять вас у вівторок вирушити в дорогу.

РИБИ. Ви повинні скористатися змінами на роботі це — ваш шанс, особливо у вівторок і четвер. Цими днями перехід на нову посаду буде безболісним. У п'ятницю може з'явитися прихований недоброзичливець. Конфлікт з родичами чоловіка поставить вас у незручне становище, але в суботу все з'ясується.

Це цікаво

Квітковий годинник для рибалок

✔ Деякі рослини розкривають і закривають віночки своїх квіток за певним розкладом, за ним, як за годинником, можна дізнатися час. Коли має бути ясний сонячний день, козелець розкривається о 3—4-й годині ранку, шипшина і цикорій — о 4—5-й, мак, городній осот, лілейник — о 5-й, тюльпан — о 6-й, льон, картопля, польовий осот — о 6—7-й, водяна лілея, берізка — о 7—8-й, чорнобривці — о 8—9, польова гвоздика, нагідки — о 9-й, кваселиця, мати-й-мачуха — о 9—10-й годині ранку.

✔ Коли сонце щосили радіє на небі, козелець, польовий осот, цикорій закривають віночки своїх квітів, без сумнівів, уже 10-та година, городній осот закривається об 11—12-й, польова гвоздика — 1-й годині дня, кульбаба, картопля — о 2—3-й, нагідки — о 3—4-й, льон, тюльпан — о 4—5-й годині вечора, мак, зонтичний нечуйвітер — о 5-й, мати-й-мачуха, кислиця — о 5—6-й, водяна лілея — 6—7-й, шипшина, лілейник — о 7—8-й годині вечора.

✔ О 8—9-й годині вечора розкриває свою квітку смолка.

✔ Можна визначити час і за пташиними голосами. Раніше за всіх прокидається соловей — о 2-й годині ночі. О третій — починають співати після сну перепелиця, жайворонок, зозуля. О 4-й ранку відгукнеться вівчарник, заспіває зяблик. У той самий час вилітає з гнізда і стає до роботи шпак. А коли зацвірінькає горобець, значить уже 6-та година ранку.

І коли, поспішаючи на ранкову риболовлю, ви залишили вдома свій годинник, не засмучуйтесь, квіти і птахи завжди підкажуть вам точний час.

Микола ШЕЛЕСТ,
рибалка.

Київ.

Народний календар

Чого липень і серпень недоварить, того і вересень недосмажить

25 ЛИПНЯ — Прокла. Вважається, що в цей день бувають найрясніші роси. На Прокла все промокло.

26 ЛИПНЯ — Гавриїла Архангела. Якщо сильна злива з грозою, то на дощову осінь.

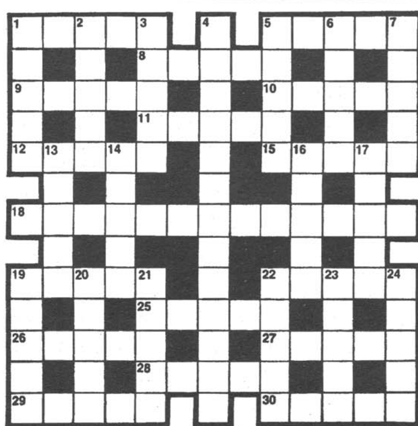
29 ЛИПНЯ — Валентини. Цей день вважається святом «іменного снопа».

31 ЛИПНЯ — Івана Багатостраждальника. Цього дня жінки, котрих полишили чоловіки, відправляли в церкві Божу службу. Дехто вірив у те, що після цього зрадливці повернуться назад і будуть вельми вірними у подружньому житті.

Прикмети липня:

- Дощ іде, а кури не ховаються — сподівайся затяжних опадів, навіть на кілька діб.
- Якщо корови ввечері пожадливо скубуть траву —назавтра збереться на дощ.
- Пес сідає на задні лапи й ніби повзе — на опади в будь-яку пору року.
- З'явилася у вас млявість і тягне на сон — невдовзі занегодить.
- Після сухого й спекотного літа наступний рік буде врожайний.
- Хто в липні жари боїться, той узимку не має чим погрітися.

КРОСВОРД

По горизонталі: 1. У праукраїнців — син Коляди, молоде Сонце. 5. Наказний гетьман, пращур М. Гоголя. 8. Лицедій. 9. Художник, автор картини «Думи мої, думи мої». 10. Етажерка. 11. Поняття невідворотності «розрахунку» за всі діяння людини в індійській релігії. 12. Тропічна рослина. 15. Таємниче плато в Перу. 18. Вихваляння самого себе. 19. Поліське містечко, де більшовики розстріляли кількасот воїнів УПА. 22. Притока Сіверського Дінця. 25. Чин сумнозвісного Пришибєєва. 26. Маєтна людина. 27. Найвидатніший грек. 28. Літальний орган. 29. Дзвін на судні. 30. Полководець Олександра Македонського.

По вертикалі: 1. Естрадний співак. 2. Сподвижник Яна Гуса. 3. Водоплавний птах. 4. Персонаж чи факт із Старого Завіту. 5. Духовий музичний інструмент. 6. Давньогрецька назва Дністра. 7. Твір Ч. Айтматова. 13. Острівець, батьківщина Одіссея. 14. У грецькій міфології мати, на очах якої загинули всі її діти. 16. Рукав Дону. 17. Один з методів обробки металу. 19. Нащадок Тамерлана, засновник держави Великих Моголів. 20. Загороджене місце для худоби. 21. Смуга покосу в один захват коси. 22. Інертний газ. 23. «Козирний» пішак. 24. Засновник «Білого братства».

Відповіді до кросворда, надрукованого 18 липня

До центру: 1. Квашня. 2. Свитка. 3. Проект. 4. Кришка. 5. Шерлок. 6. Тетеря. 7. Бульба. 8. Булліт. 9. Борміо. 10. Коньяк. 11. Карета. 12. Заїмка. 13. Возний. 14. Помело. 15. Брюква. 16. Тронка. 17. Скатка. 18. Акакій. 19. Шельменко.

Голос України

Засновник — Верховна Рада України.

252019, м. Київ-19, вул. М. Грушевського, 5.

Газета виходить з 1 січня 1991 року.

Адреса редакції:
252047, Київ-47, вул. Нестерова, 4.

ТЕЛЕФОНИ: для довідок — 441-88-23; телефакс—224-72-54;
ВІДДІЛ РЕКЛАМИ — 441-89-34, 441-89-44; телефакс—449-85-62.

E-mail: sekret@golos.relc.com

Свідоцтво про реєстрацію періодичного друкованого видання — КВ № 1 від 26.05.1994 р.

Газета виходить 5 разів на тиждень (крім неділі й понеділка) українською і російською мовами. Індекс 60955. Тираж 197235.

Комбінат друку видавництва «Преса України». 252047, Київ-47, проспект Перемоги, 50

Зам. 0311141.

1 2 3 4 5 6 7 8 9 0